

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

TURECKO 2003

Turecko - Pamukkale

den první: středa, 24.září 2003, Teplice, Cz
ujeto: 1460 km

Letos jsem si vymyslel cestu po **Turecku** s batohem na zádech. Ráno vstávám jako obvykle, v 6 hodin. V klídku snídám a dobaluji poslední zbytky věcí na cestu. Něco po 7 hodině vyrážím s řidiči na busák v Praze na Florenci. Na začátku Prahy, lépe řečeno v Holešovicích, je pěkná zácpa a jelikož je 8 hodin pryč, začínám být silně nervózní, abych tam dojeli včas, to znamená do 9 hodin, kdy autobus směr **Sofie** odjíždí. Po několika dost hustých manévrech v kolonách aut, parkujeme na začátku **Karlína** a je právě 8:15h, kdy jsme na nástupišti č. 4, které se začíná plnit cestujícími. Po chvíli zjišťuji, že převážně Bulhaři. U řidiče zajišťuji „odbavení“ a uložení batohu do zavazadlového prostoru. Ještě mám asi půl hodiny čas a tak postávám okolo autobusu a snažím se zorientovat v Bulharštině, ale po pravdě, s ruštinou, jak jsem si původně myslel, to nemá nic moc společného. Ještě jsem zašel na ohavné karlínské záchodky, lidi, raději tam nechoďte! Pět minut před odjezdem se loučím s rodiči a bráchou, kteří trpělivě čekali na odjezd a jdu si sednout na své místo v busu, na kterém budou muset vydržet dalších 24 hodin. Několik minut po 9h vyrážíme na cestu směr **Brno**. Jedeme samozřejmě po dálnici. V 10:30h, stavíme na malou zastávku a také na dotankování. Kupujeme v benzín, já v shopu nějaké noviny a podobné blbosti. V 11h, vyrážíme dál na cestu. Na dálnici teploměr ukazuje 9°C. Po půl hodině jízdy, tedy v 11:30h, jsme v Brně, nabíráme nějaké pasažéry a ve 12h, jedeme dál směr hranice s našimi bratry. Na dálnici, kde je hraniční **přechod Brodské**, přijíždíme ve 12:45h. Pár stovek metrů před hranicí náš řidič objíždí maďarský kamion přes pankejt. Lítáme z jedné strany autobusu na druhou, div, že jsme neskončili na boku na svodidlech, myslím, že tomu moc nechybělo. Na prvních hraničních této akce, trávíme 45 minut, několik bulharských spolecestujících musí na osobní prohlídku na slovenské části hranic, ale pomáhá malý úplateček, formou několika piv a cigaret, od organizátorů naší společnosti. Po několika stech kilometrech jsem zjistil, že je to prostě nezbytný zvyk směrem na východ. Pokračujeme po dálnici do **Bratislavy**. Sem přijíždíme ve 14:30h s 1 hod. zpožděním. Na nádraží se zdržujeme pouze 5 min., abychom nabrali jednoho pasažera a pokračujeme dál, nyní na hranice maďarské. Najíždíme na dálnici, po pravé straně vidím slovenský hrad, přejíždíme Dunaj a vidím přechod do Rakouska. My jedem na hranice maďarské, kde jsme okolo 15h. Vše probíhá v klidu, žádné potíže nejsou a po malé pauze pokračujeme na Budapešť. Jedem přes **Gyos**, tady začíná drobně pršet. V 17:15h projíždíme Budapešť, stále prší. Jedem dál na **Szeged**. Po několika kilometrech uhýbáme na M5 a držíme směr na Szeged. Kolem 19h, stavíme na malou přestávku a zase dál. Z cestujícího, který nastoupil v Bratislavě se vyklubal, celkem sympatický kluk, Slovák, studující 5 rok v Sofii. Stručně mi vysvětlil jak to chodí na hranicích na Balkáně a tak. Zbytek cesty překládal z bulharské hatmatilky do češtiny. Po okresních silnicích jsme dojeli až do **Szegedu**, kde stavíme na pauzu, zhruba 20 minut. Je 20:30h a my míříme na hranice a **Beograd**. Zanedlouho jsme na hraničním **přechodu Rozske**, odbavení na maďarské straně trvá asi 30 minut, šikana, fakt jsou důležité, jedeme okolo ostnatého drátu a přejíždíme na jugoslávskou hranici, kde následuje konflikt našeho řidiče s nějakým kamionákem, kapku na sebe něco hulákali, ale v podstatě se nic nedělo. Odbavení zde trvá asi 10 minut a jede se dál. Během noci stavíme na parkovišti na toalety a najednou vidím, jak přijíždí jakási osobní auta a neuvěřitelnou rychlostí přehazují náklad z auta do autobusu, vidím nějaké náhradní díly a tak, tak nevím, nevím...Po chvíli jedeme dál. Řidiči jsou fakt dobří, střídají se po 6h jízdy, staví po 2h na toalety a pouští nám filmy! Jsou teda v bulharštině, ale začínám si zvykat. Lehce spím, zkroutené nohy, ruce záda, kdo kdy někam autobusem jel, ví o čem mluvím.

Den druhý, čtvrtek 25.září 2003
Ujeto: 375 km

www.journey.cz

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

V 5h jsme na bulharských hranicích, vlastně už je 6h, protože zde je posunutý čas o hodinu vpřed. Přes Jugoslávii jsme jeli po E 75 na Nis. Nyní zastavujeme v bezcelní zóně a všichni místní běží do free shopů nakoupit chlast a cigára. Také projíždíme desinfekčními výkopy, ale neděje se nic zvláštního, jelikož je brzy. Ovšem i přesto, že je brzy a tma, ten bordel a skládky v podstatě přímo na hranicích se přehlédnout nedají, fakt síla. Trávíme asi 1h na hranicích a opět jsou třeba malé dárečky, které jsem začal nazývat „odbavovací igelitka“. Teď nás čeká bulharská kontrola, právě šacují nějaký osobák, jsou to nějakí Arabové v německém mercedesu, no jo, závist a nenávisť. Po možná tak 15 minutách, dávají vše zase do kufru auta a zajíždějí do garáže, myslím, že to nebude příjemné. My už máme razítka za sebou a tak jedem k další, již 4 kontrole, ale nijak zvlášť se nás netýká, jelikož jsme místní, tedy ten autobus a většina cestujících uvnitř. Všichni ostatní turisté platí různé desinfekční a ekologické poplatky. **Do Sofie** už je to jen kousek a tak jsme tam za chvíli. Je 8:30h a my jsme na Sofijském autobusovém nádraží. Průvodkyně z autobusu mi jde ještě ukázat kde je kancelář společnosti Eurotours, se kterou cestuji. Musím si vyřídit lístky do Istanbulu, mám se vrátit za hodinu a vyřídit to pak, protože má nyní slečna moc práce, čekám tedy před kanceláří, neustále někam odbíhá a kancelář zamyká. Pak mi došlo, že vypravuje autobus zpět do Prahy. Nakonec jsem se dočkal a lístky vyřizují. Nechávám si u ní batoh, beru doklady a foťák, kdyby jsem v Sofii potkal náhodou něco zajímavého a vyrazím na obhlídku města. Mám spoustu času, bus do Istanbulu jede v 18h a nyní je teprve 10h. Jdu se podívat odkud to večer jede, ať pak nebloudím. No, chvíli mi to trvalo, ale našel jsem to. Autobusové nádraží je teda něco. Teda spíše část nádraží, odkud odjíždějí busy do Asie. Obrovská placka z udusané hlíny, občas někde louže, všude odpadky, mezi autobusy něco jako tržiště s občerstvením a klumpy na prodej. Autobusy seřazené jak kdo přijel a kam se vešel. Jedinou orientací kam, který jede, je cedule na předním skle autobusu, s místem cíle a časem odjezdu, jednoduché a účinné. Po chvíli jsem našel i ten správný autobus. Je jich tam do Istanbulu připravených několik, tak se raději ptám a jsem ujištěn, že je to on. Tak patřičně uklidněn, vyrazím do města. Jdu okolo své první mešity, pak k národnímu divadlu, okolo prezidentského paláce a pravoslavného kostela. Město se táhne do kopce, je zde provoz jako v jakékoli jiné metropoli. Nijak zvláštní město to není, kromě samotného centra, kde je pár kostelů a ministerských paláců, ale musím tu ještě několik hodin přečkat, tak sedím v parku a pozoruji místní žebráky, jsou to stejní lháři jako ti naši. Po chvíli se jdu podívat někam dál a končím zase na lavičce v jiném parku. Tady zase běhají děti, které dohánějí své učitelky k hysterii, tak jako ty naše. Válejí se po zemi, řvou a lezou po památníku, nevím koho, je to obrovská hlava vyčnívající z trávníku. Teplota je slušná, je okolo 20 °C a na slunci to hezky hřeje. Ráno při příjezdu bylo asi tak 13°C. Ve městě mě to už nebaví a tak se okolo 15h vracím pomalu zpět k autobusáku. Tady čekám na čas, kdy budu moci vlézt do vnitř. Počasí se úplně vybralo, je modro a teplota šplhá nad 25 °C. U autobusu mi jeden z nahaněčů v pohodě a s úsměvem, Turkům vlastní, vyřídil v kanceláři lístky a tak jsem si šel pro batoh. Přerovnal jsem ho a taky něco pojedl, celkem mi vyhládl. Před šestou se jdu posadit na místa, že už je nejvyšší čas, ale v autobusu jsou pouze 4 cestující. Pak se nahrnuli další, ale je nás stejně jen 10. Možná se budu moci i natáhnout přes dvě sedačky, uvidím. Jedu po E80 na **Plovdiv**. Odbočujeme z dálnice a míříme do centra Plovdivu, je 19:40h. Nabíráme další cestující, máme 15 minut přestávku a odjíždíme z **Plovdivu**. Po cestě naši řidiči ještě hledají lékárnu, až když konečně našli jednu otevřenou a nakoupili si, my pokračujeme dál. Najíždíme opět na dálnici, fakt se s tím moc nemazlí. Ve 20:30h opět stavíme, ale nyní u restaurace „Bonetti“, slibující italské speciality, asi jim vyhládlo, a tak si dávají pořádnou večeři. Několik cestujících se k nim přidává a zbytek postává okolo autobusu a poslouchá hity linoucí se z repráků na střeše restaurace. Asi po 45 minutách pokračujeme v cestě na východ. Jedeme po E80 na hranice, Okolo 23h se blížíme k hranicím, ještě stavíme v nějakých obchodech a po chvíli jsme na hranicích. Následuje předjíždění kolony kamionů stylem, kdo je větší a rychlejší, ten vyhraje, jako by to byl sport. Už jsme na hranicích, kde nakládají ještě jednoho Bulhara, který si je zastavil mávnutím ruky, jak jsem později zjistil, naprosto normální způsob, jak se dostat rychle někam, kam chcete. Kontroly, asi v 6 budkách, jsou dosti fyzicky náročné, protože neustále běháme ven a zase dovnitř s pasy v ruce. Místní stíhají ještě nakoupit v Free shopech cigára a chlast. Mezi kontrolama stihli pěkně vše rozdělit mezi cestující tak, aby prošli, bez potíží. Na poslední turecké hraniční kontrole nás všechny vyhánějí z autobusu včetně bagáže. Mají tam pěkně připravené takové pulty pod střechou, aby jste mohli vše z tašek vyndat a oni se mohli podívat. Tak jdu na to. Vše jsem otevřel, něco vyndal, když ke mě dotyčný příslušník v uniformě přišel, řidič podotkl, že jsem turista z Czech republic, pousmál se, se slovy o.k. a poodešel kontrolovat Bulhary. Bylo to v pohodě, ale oddechl jsem si až v autobuse, kdy se všichni začali srdečně smát, jak je pěkně vochcali. Je několik minut po půlnoci a my pokračujeme po dálnici na **Istanbul**. Ještě stavíme na malou přestávku.

Den třetí, pátek 26. září 2003, Istanbul, TR
Ujeto: 300 km, Nachozeno: 10 km

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

Po dálnici to pěkně valí, vůbec se s tím nemazlí. V rytmu tureckých hitů, poskakují na sedačkách, kdyby šel vyndat volant, jistě by tančili i s ním, zpívají si, vyřvávají, bubnují do palubky i skel. No, zkuste alespoň kapku spát! Ale je to švanda, první setkání s Turky v akci je dost solidní. Okolo 3h sjíždíme z dálnice a řidiči začínají sbírat své balíčky, uklizené pod sedačkami cestujících. Jsem úplně mrtvý, ale osvětlený Istanbul mě vrací zpět do života. Silnice, po které jedu je jako svítící koridor, na obě strany se do kopců tyčí spousta domů, hal a čeho si, ale osvětlené mešity mě uchvátily. Nebyly to žádné světově známé mešity, normální moderní stavby, potřeba, pro běžný život muslimů, ale pro mě to bylo v podstatě první setkání s muslimskou zemí, a s východem, alespoň v tu chvíli jsem si to myslel. Minarety šplhající do nebe svítily do dály a já nevěděl kam koukat dřív. V 3:30h, jsme na **otogaru**, to je turecky autobusové nádraží, celkem důležité slovíčko. Plánovaný příjezd sem je až v 6h, ale nějak to přepálili, tak nás nechávají v kanceláři a sami uléhají na sedačky v čekárně. Ke mě se přitočil Bulhar, co ho nabrali na hranicích, mluvil rusky, tak to šlo. Ale po chvíli co silně prudil, jsem si začal říkat, že ho tam měli nechat. Neustále říkal ať jsem opatrný, a pod., nepřetržitě si dával prst na pusku a dělal pšššt, buď očeň astaróžny, očeň astaróžny. Hrůza, kdo byl ušetřen výuky ruského jazyka, znamená to, buď velmi opatrný nebo také ostražitý. Chlubil se, že zde pracuje 3 roky a ví o Istanbulu vše, zbytek jeho rodiny žije ve Španělsku, jestli teda nekecá, což se vyloučit nedá, tak jsem se ptal, jak se dostanu do centra a kde je nějaký levnější hotel, tak nebyl schopen odpovědět, ani nevěděl v kolik přesně otevírají metro, zkrátka Bulhar. Pak jsem si zjistil od řidičů, že Metro jezdí od 6h. To mám tedy dost času, ještě, že mě nechávají zde a nemusím čekat na ulici. V 5h, slyším z dálky první svolávání mueezina, je to zajímavé, ale nevím jestli se mi to bude líbit víc nebo to začnu nesnášet. V 6h mě vypouštějí na peron otogaru, jim už skončila směna. Jsem jak v říši divů. To jsem ještě neviděl. Obrovský prostor oválného tvaru. Všude po obvodě jsou společnosti, které zde v Turecku fungují jako u nás vlak, odvezou vás kam chcete, ale většinou bez přestupu. Právě stojím přede dveřmi **společnosti Avar, pod číslem 126**, kterou pojedou zase zpět do **Sofie**, ale až za měsíc. Stojím tak v polovině jedné strany otogaru. To je představa, co. Na druhou stranu oválu sice nevidíte, poněvadž uprostřed je vstup do metra, se spoustou obchůdků a malých občerstveních, neboli po turecky **lokantesi**, ale pro úplnost představy, jsem to musel napsat takto. Všichni co jsme čekali na 6h ránní, už dávno zmizeli, ani nevím kam se tak rychle poděli, ale brzy mi to dochází. Jen co se za mnou zavřeli dveře společnosti, přitočil se k mě taxikář a neskutečně otravoval, neuměl ani slovo cizím jazykem a tak stále opakoval **Sultanahmet, Sultanahmet**. Jasně, že tam chci, ale vůbec jsem neměl představu, jestli je tam nějaký slušný ubytování podle mých představ, tedy finančních. Nakonec jsem se domluvili, už ani nevím jak, že mě doveze do centra a po hotelu se porozhlédnu sám. V té době jsem ani nevěděl co je v Istanbulu centrum. Vybalil cenu 20\$, nevím jak daleko to je, ale i tak se mi zatmělo před očima a začínám smlouvat, i když jsem to v životě nedělal, přece mu nedám 20\$!! Říkám, to je moc, to ne, dám ti 10 a dost, podíval se, nevím co si myslel, jediné co řekl, o.k. Naložil jsem batoh do auta a vyrazil do centra. Jeli jsme zhruba 10-15 minut a on zastavil. Téměř uprostřed křižovatky, na jakémsi nepovedeném kruhovém objezdu s kolejem pro tramvaj. Vysvětlil, že jsme v centru, v **Aksaray**. Později jsem zjistil, že je to fakt centrum všeho. Obchodů, lokant, ale hlavně přístupní zastávky na tramvaj a metro. V Istanbulu je sice jen jedna trasa metra, asi s 15 zastávkami, ale zaveze vás všude. Kam nejede metro, jede tramvaj nebo **dolmuš**, to je malý mikrobús, který má pevnou trasu, zastaví na mávnutí kdekoliv, má pevné ceny, u nich nic neusmlouváte a jezdí zásadně plný. Ještě byl můj taxikář tak hodný, že mě zavedl do jednoho hotelu, ke svému známému, jak jinak, za účelem ubytování. Chtěl 70 \$ za dva dny, po smlouvání 50 \$. Informace co a jak jsem neměl, zdálo se mi to příliš, tak jsem s díky poděkoval a rozloučil se i s taxikářem. Vydávám se směrem do kopce na náměstí **Sultanahmet**, kam mi ukázali směr. Cestou mě zdraví spousta lidí s úsměvem na tváři. Po chvíli přicházím k hotelu, po zjištění ceny, jdu zase dál a pokračuji v hledání. Navštívil jsem jich několik, než jsem došel k Bosporu, a všude se cena pohybovala okolo 60\$ za noc, děs. Pak jsem našel jeden malý hotel, zářící do dály svou modrou barvou, hned vedle turistických informací, ty jsou, ale ještě zavřené, tak jdu rovnou dovnitř. Je malinko před 8h a majitele jsem zrovna svým příchodem vyrušil z ranního zívání a probouzení. Cena byla 25 - 30 \$, podle velikosti pokojů. Řekl jsme si, že tady zůstanu tak 2 dny. Teď už chci jen sprchu a natáhnout se. Jsem ubytován a po chvíli povídání a plánování další cesty na pondělí ráno, usínám. Probouzím se před 14h a vyrážím do města. Od hotelu, jdu dolů k Bosporu z kopce, podél pobřeží, je tu spousta rybářů. Je teplo, ale lehce zataženo. Jdu směrem k centru, podél hradeb města, až k **paláci Topkapi**. Jdu dovnitř a do přilehlé zahrady, je velká a moc hezká. Většina Turků, zde tráví calá odpoledne s rodinou, ale turistů je tady taky pozeňnaně. Vstup do paláce Topkapi vychází na 32 000 000 (1 mil. / cca 20Kč), je to dost a tak sem půjdu až při zpáteční cestě, když mi vyzbydou finance. Jdu tedy pouze jen tam, kam můžu bez vstupenek. Za vstupem, kde kontrolují lístky, mají i rentgen. Kontrola jak na letišti. Všude stojí vojáci se samopaly. Kupodivu je všude naprostý klid, nikde nikdo nekřičí, ani malé děti, nikdo nelítá a nenadává, nikdo neodhazuje odpadky, i turisté dodržují jistý řád, to mě opravdu mile překvapilo. Procházím se zahradou a prohlížím co se dá, odcházím z ní jinou branou a vycházím v centru starého města. Jsem u mešity **Aya Sofia**, je nádherná a je na náměstí Sultanahmet, září červenou barvou se 4 minarety,

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoli dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

naproti ní stojí **Sultan Ahmet Camii**, Modrá mešita. Dříve byla Aya Sofia mešita jako každá jiná, až **Atatürk**, byl to první prezident Turecka, svrhl sultány, zavedl latinku a zrušil biganismus, také je nazýván, **“otec národa”**, ji prohlásil za muzeum. Vstupné je 15 mil., tak si ji nechám na zítra, je tu fakt moc turistů. Mezi Ayou Sofií a Modrou mešitou je nádherný park s fontánou uprostřed a tak si jdu odpočinout. Míjejí mě čističi bot a roznašeči čaje. Neustále nabýzejí své služby, když odmítnu, jdou dál. Jsou neunavní. Sedím na lavičce před fontánou a pozoruji známou Modrou mešitu. Po chvíli jdu dovnitř, ale mueezini začínají svolávat k modlitbám. Místní hlídač mi připomíná, že se bude za chvíli zavírat, ale přeci jen mě pouští dovnitř, tak si prohlížím nádvoří a studnu, již nefunkční, vnitřek si nechám na zítra. Když vycházím ven z mešity, vidím přípravy místních mužů, před modlitbou. V podloubí mešity jsou kohoutky a malé umyvadélka, spolu se stoličkou. Před modlitbou si větší musí umýt nohy, obličej a ruce po lokty, aby předstoupil před Aláha čistý. Pak si sice, zase oblékne propocené ponožky a boty, ale to je asi jedno, hlubší význam má ta očista sama o sobě. Jdu do města, procházím celým náměstím před Modrou mešitou a zjišťuji, že můj hotel je vlastně přímo pod ní. Tak to je ta cena za noc dost slušná. Neumím si představit, že spát pod Pražským hradem nebo u Colossea v Římě by mě stálo to co tady. Taky bych si měl vyměnit nějaké prachy, protože žádné liry zatím nemám, tak jdu po městě a rozhlížím se, kde co je a taky co kolik stojí. Mají tady naprosto to samé co u nás, to pro některé co si myslí, že je to bohem zapomenutá, špinavá země, kde tě okradou a unesou ti ženu. Vše ve stejné cenové relaci jak u nás, něco o málo dražší, třeba drogerie, ale jídlo je i o něco levnější. Tak třeba 1 kg chleba u nás za 5 Kč, nekoupíš ani náhodou. Po výměně ve směnárně, protože banky jsem už nestihl otevřené, ale kurs byl lepší než v bance, jsem se vydal ke slavnému grand bazaru, abych se podíval na klasiku Turecka. Jak ho tak v klidu procházím a všichni pokřikují, zakecávám se v různých obchůdkách, je to fakt strhující, jak v tom umí chodit, jsou to herci k nezaplacení. Vypráví fascinující příběhy, u koberců i technologie a je jim i jedno, když nerozumíte všemu co tam melou, někdy je kumšt, rozumět, i když nemáte jinak s angličtinou problém. Nakonec jsem se zdržel v jednom malém, zatuchlinou provoněném obchůdku, kde mi trpělivě, zhruba půl hodiny vysvětloval, jak se pozná kvalitní od ne příliš povedeného koberce, technologie atd. Líbili se mi tam dva, jejich cena je 670 \$, dalo by se to usmlouvat i na půlku, o tom nepochybuju, ale i tak je to příliš. Ještě chvíli kecám odkud jsem a jak to u nás chodí a tak, pak se s díky loučím a jdu dál. Bloudím různými uličkami bazaru, se zlatem, koženým zbožím, keramikou i cetkami pro turisty. Místní začínají sklízet okolo 19h a tak mám i já nejvyšší čas odejít z míst bazaru. Teplota je 25 °C, je příjemně. Jdu směrem k hotelu, začíná se projevovat únava z uplynulých 3 dnů. Kupuji nějaký proviant k večeři, dávám sprchu a padám do postele. Ještě zpátky k výměně. Doporučuji raději měnit prachy v bankách, je to rozhodně bezpečnější, někdy je sice kurs lepší ve směnárně, ale nikdy ne o moc. Rozhodně neměňte peníze u taxikářů a nahaněčů, sice jsou k tomu velice svolní, ale většinou vás oberou.

Den čtvrtý, sobota 27.září 03, Istanbul, TR
Nachozeno: 20 km

Ráno vstávám v 8:30h. Na hotelu jsou se mnou i Japonci a v noci se jim zlomil klíč ve dveřích pokoje, a tak byl pěkný sajoš. Pořád cvakal zámek a věty stylu, “this key is broken“, mluvili za své. Když už ruply nervy i jim, následovaly kopance do dveří a pokusy je vyrazit. Nezdářilo se. Pak přišel odborník s kladivem a šroubovákem a za japonského skandování čehosi, ve stylu do toho, začal ohlušující brajgl, docela prdel! Trvalo to zhruba 2 hodiny, ale pak byl klid. V 9h, jsem šel dolů do jídelny, kde na mě čekala snídaně a pak už jsem šel ven. Hned u hotelu je cestovní kancelář a protože chci pokračovat směr **Kapadokkie**, koukám co a jak. Ovšem recepční a majitel hotelu v jedné osobě mě zahlédl a ihned mě předal svému kamarádovi z cestovky, ale na druhé straně hotelu než jsem okouněl před chvílí. Věnuje se mi, to ano, ale za cestu na 2 dny by to vyšlo na 225\$, pak sleví na 185 \$, ale díky to teda nechci. Jdu směrem k bazaru a dolů z kopce na Aksaray. Jsem u jakéhosi „tramvaj vlaku“ a tak se ptám jak se dostanu na otogar, řekli mi, že metrem a musím si dojít do kasy koupit žetony. Jeden žeton stojí 1 mil, ale k metru je to asi 5 zastávek touto tramvají a žeton je za stejnou cestu jako na metro. Tak těch pět zastávek jdu pěšky, cestou okukuji obchody i obyvatele tohoto města až jsem přešel i tu zastávku kam mě poslali. Došel jsem až na konečnou, skoro na točnu tramvají, ale je tu vstup do metra, takže jsem vlastně dobře. Kupuji dva žetony a jdu do metra. Jsem na stejném místě kde mě včera ráno opustil taxikář, jmenuje se to tu **Aksaray**, v podstatě centrum, jak jsem už popisoval. Metro je pěkně čisté a tak nastupuji do soupravy. Jedu asi 6 zastávek, a vystupuji na zastávce **Esenler-otogar**. Cesta sem trvá zhruba 20 minut. Vylézám z krtka a snažím se zorientovat ve spoustě společností a hledám nápis obsahující **Kapadokkia nebo Goreme**, a jak se stále přibližují blíže a blíže, naproti mi jdou nahaněči a pokřikují jak o život, ptají se kam chci jet. Neustále vykřikují a překřikují jeden druhého, Ankara, Pamukkale... Pro vysvětlení, nahaněči jsou chlapíci v oblecích, náležitě pyšní

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

na svou profesi i vzhled. Jejich úkolem nebo spíš náplní práce je získat co nejvíc cestujících a tak tady to funguje tak, že si pro zákazníka jdou sami, nečekají až vy dojdete k nim. Ono to z počátku otravuje, protože nechápete proč do vás tak hučí, když jim říkáte, že tam jet nechcete. Oni jsou, ale tak solidární i vůči své konkurenci, že vás ještě odvedou do té společnosti, která jede tam kam chcete vy. To se u nás nestane. Ještě máte spíš pocit, že je obtěžujete tím, že chcete jet, právě tímhle autobusem. U nás zkrátka chybí konkurence a disciplína. K věci. Když jsem nahaněči vysvětlil, že chci jet do **Kapadokkie**, jak jsem již řekl, odvedl mě ke konkurenci, na stanoviště č. 28. Ona to v podstatě konkurence není v pravém slova smyslu, protože oni vás jen nasměrují tam, kam jejich společnost nejezdí. Jsem tedy v č.28, domlouvám čas odjezdu a cenu přímo do Goreme, kupuji lístek na zítřek večer, odjezd ve 21:30h za 20\$, 30 mil. Ještě se vracím ke spol. Avar, kterou jsem dorazil za Sofie, abych si rezervoval lísky na zpáteční cestu. Je mi řečeno, že to není nutné, protože teď už nejsou autobusy tak navcvalé jako v sezóně. Fajn, vracím se do metra a jedu na Aksaray. Jdu směrem nahoru do centra starého města a cestou si poprvé dávám místní pouliční jídlo **kebap**, je to maso opékané na svislém rožni a velkým nožem ořezávají opéčené kousky, se zeleninou se vkládá do chleba (**ekmek**), něco jako bageta, ale lepší. Dělají ho v různých formách, ale tohle, je nejznámější typ. Je dobrý, je to koza, dělají i kuřecí (**tavuk kebap**), tak ten dám příště. Kupuji k tomu i láhev vody, a to vše za 4 mil. Pomalu jdu na náměstí **Sultanahmet** k oběma mešitám. Občas poprchává a je zataženo, je i o dost chladněji než včera. Snad se to vyčesí a budu mít na dovolené hezké počasí. Chvilí okouním v parku před mešitou a pak jdu dovnitř, snad mi to konečně vyjde. Je tu spousta turistů a tak se řadím do fronty, která je u vchodu z boku mešity. Zouvám si botky. Bomba. Mešita je nádherná, výzdoba, samé kachličky, je to nádhera. Jsou modré, ale v záplavě světla mají barvu zelenou. Je to fascinující, vnitřek je svým prostorem, světlem a teplem tak rozdílný od našich kostelů. Nejsou tu žádné zbytky mrtvol a podobných hnosot. Poprvé se na svatém místě necítím jak v hrobě. Jediné co není zrovna nej, je zápach z milionů bosích nohou. Celé odpoledne chodím po městě a tak si jdu dát voraz na hotel. Ven vyrážím zase až večer, aby jsem také viděl noční ruch a osvětlení mešit. Procházím město, cestou nakupuji nějaké jídlo a opět se zastavuji u prodavače koberců. Ukazuje mi i koberce poměrně staré, prý i 200 let, cena se u nich pohybuje okolo 500 – 600\$ za m2. Tedy u koberce 3 krát 4 metry, vyjde cena na 6000\$. Vyprávěl o způsobech výroby, o počtu uzlíků na 1 cm2, tenhle jich má 64, nevím jak se tam vtěsnali, ale jsou tam. Jdu k Modré mešitě, ale mezi minarety je zavěšený svítící nápis a navíc nijak zvlášť osvětlená není. Tak jdu po chvíli na hotel, přes nádvoří mešity a žene se k mě prodavač „post card“, říkám, ne a jdu dál. Po několika metrech se objevuje další a nabízí opět „post card“, zase říkám ne. Než jsem ovšem došel na druhý konec nádvoří kde se vzal tu se vzal, byl tu třetí prodavač „post card“, to už mu smíchy odpovídám, že nechci, a že je třetí za tohle nádvoří. S jemnou úklonou se omlouvá a směje se stejně srdečně jako já. Chvilku se ještě toulám městem a pak rychle do hotelu a spát.

Den pátý, neděle 28. září 2003, Istanbul, TR

Nachozeno: 10 km

Trochu jsem si přispal, vstávám po 9h, je teplo, tak okolo 25 °C a nebe je úplně modré. Jdu na snídani. Do 11h musím opustit pokoj a tak si jdu zabalit. Batoh si nechávám na recepci a ještě doplácím 25 \$ za druhý den a jdu do města. Jdu starým městem až k nábřeží, ke **Zlatému rohu (Golden Horn)** kde je spousta rybářů, a z výšky se pyšně tyčí **Suleymaniye Camii**, mešita Sulejmána, řekl, bych, že je nejhezčí. Jsem u mostu Galata, který je přes rameno Bosporu. Rybáři chytají jeden vedle druhého malé rybky, ze kterých se pak na malých loďkách na molu dělají fish kebab. Pozoruji jak rybaří. Vše co chytí, vykuchají a hodí na zem, je tu slušný smrad, ze všech těch rybek, medúz a krevet. Výjimkou není ani igelitový pytlík. Louže oleje z motorů okolo lodí také nejsou moc lákavou představou o zdravoti kebabů. Na mostě je nesčetné množství žebráků, nemocné děti v pyžamech pohozené na dece a jejich žebrající matky, nejsou nic pěkného a tak jdu raději dál. Přes most dál, přes naprosto odlišné čtvrti Istanbulu než jsou více navštěvované. Je tu relativně, s přivřenými očima čisto, ale ulice jsou tiché, bez návalu turistů, vítaná změna. Chci dojít až k **Dolmabanche** paláci a dálničnímu mostu přes Bospor. Tento palác je muzeum jak pozůstatku posledních pobytů sultánů a jejich harému, ale také jako muzeum, kde žil **Ataturk**. Nešel jsem tam. Vracím se zpět přes **most Galata** do starého města, odpočinout si do zahrad **Topkapi paláce**. Je neděle a zahrada je plná místních. Všichni oblečení jako když jdou do divadla. Děti si hrajou, ale neřvou, neházejí po sobě kameny ani klacky. Rodiče se vedou za ruce a smějí se na své děti. Fakt máte pocit, že jsou šťastní a spokojení. Je to moc příjemné sedět takhle v parku a nasávat ten jejich klid a pohodu. Okolo 15h, jdu k modré, abychom udělali nějaké fotky, včera jsem tomu zrovna moc nedal. Jdu si pro batoh do hotelu, loučím s majitelem a jdu na metro. Stavuji se na kebab, tentokrát kuřecí, je moc a moc dobrý. A za 15 Kč, je ještě lepší. Kupuji žetony na metro a jedu na otogar. Ve společnosti, se kterou jedu večer do **Goreme**, nechávám

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

batoh a jdu se podívat po okolí otogaru. Zjistil jsem také, že bus odsud do Vanu, stojí 60 mil., což odpovídá 1km za 1 Kč, Setmělo se, asi tak okolo 19h a tak sedím v čekárně a sleduji TV, ale pranic tomu nerozumím. Dostal jsem čaj, to však nebylo všechno, v ceně jízdenky bývá i občerstvení, ale to jsem nevěděl a tak nebudu předbíhat. V čekárně se objevil jakýsi senilní dědula, takový jako u nás, co se k někomu přitočí a mele si co ho napadne, nejlépe o politice. Tenhle nebyl výjimkou. V TV, zrovna běží zprávy a něco ho pěkně namíchlo a tak začal prudit všechny co se na něj lehce podívali, občas proběhla jakási snaha o uklidněním, ale nevedlo to příliš k úspěchu. Pomalu se všichni začali zvedat k odchodu z čekárny, až jsem tam zbyl jen já. Tak spustil i na mě, na angličtinu nereagoval a tak jsem mluvil česky. Nedošlo mu nic. Mlel stále svou. Pak zasáhl jakýsi zaměstnanec společnosti a vysvětlil mu, že mu nerozumím, a že si může jít sednout do autobusu, odvede ho. Dědula se, lehce poklonil, usmál se odešel se svým průvodcem do autobusu. V pohodě a bez agrese. Myslím, že český dědula by reagoval poněkud hruběji za stejných okolností. Po chvíli jsem se také zvedl z nepohodlné sedačky v čekárně a šel dolů na nástupiště. Mimochodem, zapomněl jsem se zmínit, že zde na otogaru to funguje, bez sebe menších zmatků. Vše je přehledné a jednoduché. Vnitřek oválu otogaru tvoří vchod do společností a čekáren. Když kanceláří společnosti projdete, vyjdete samozřejmě na vnějším okruhu otogaru, kde jsou peróny a parkoviště. Nikde nebloudíte a autobus nehledáte. Stojím tedy před autobusem, který mě doveze 700 km dál na východ, do **Kapadokkie**. Je ještě dost času do odjezdu a tak stojím před busem, batoh mám již v úložném prostoru busu značky Mercedes. Povídám si s mladíkem z **Kapadokkie**, přímo z **Nevsehiru**. Je milý, Čechy zná, Prahu, Brno a tak. Dneska se jedou poslední letošní formule a tak debatujeme i o nich. Ve 21:30h, kdy je plánovaný odjezd opravdu vyrážíme. Najíždíme na dálnici a jedeme k mýtu, které se platí za přejezd mostu. Každou chvíli stavíme a nabíráme další a další cestující. Ve 21:55h, opouštíme Evropu a otočením kol jsme v Asii. Brzy je autobus zcela plný a tak už nestaví. Než jsme vyjeli z Istanbulu trvalo nám to do 23h, a to jsme jeli po dálnici. Je to příšerně velké město, i když není největší. Je na předních místech v počtu obyvatel. Má 17 milionů!! Ano, polovina Istanbulu, je obyvatelstvo České republiky. Pak už pokračujeme dál po dálnici na **Ankaru**. Dálnice je super, 6 až 8 proudů, s naší D1 se to nedá srovnat, i okresní silnice jsou ve stavu našich silnic státních. Během jízdy se začali dívat pro nás neobyčejné věci. V jejich autobusech existuje někdo jako stevard v letadle. Asi po 2h jízdy, prošel busem a všem nabízel jakousi voňavku v láhvi, vůně svěžího citronu. Hned jsem si vzpomněl na vtipné cestopisy čtené před touto cestou o citrónové okeně na ruce, obličej a vlasy. Vážně. Ženy, muži i děti nastavili dlaně, připravené do misky a čekali na příděl „citrónu“. Každý mnutím rozetřel do rukou, obličje a vlasů. Fajn. Následovalo roznášení občerstvení. Letušák, jak jsem mu říkal, bravurně zvládal nerovnosti a ladně se pohyboval v uličce busu, ke každému zvlášť přistoupil, podal ti plastový kelímeček a dle výběru ostatní suroviny a zeptal se, „dáte si :vodu, čaj, kávu, Fantu, Colu?“ Byl jsem v šoku. Řekl jsem si o čaj, vůně citrónu vyprchala velmi rychle. Věřte, nevěřte, letušák došel nakonec busu, vrátil se na začátek a začal rozdávat nějaké oplatky, vlastně malé bábovky. Když uznal, že to všichni snědli začal odpadky sbírat do velkého pytle. Pak rozdal igelitové pytlíky na to, kdyby chtěl někdo za jízdy zvracet. Turci této služby využívají velmi často jak jsem později na cestách zjistil. Citrónem provoněli bus ještě jednou, po jídle. Asi jako na umytí. Každé 2h, byla zastávka na WC a občerstvení ve formě studené vody. Voňavku použili naštěstí až ráno.

Den šestý, pondělí 29.září 2003, Kapadokkia - Goreme, TR

Ujeto: 675 km, Nachozeno: 15 km

Neklidný spánek, bolavá záda, svítání v 6h, mě nutí dívat se kolem sebe. Jsem v naprosto jiné krajině než na co jsem z našich končin zvyklý. Okolo 7h, jsme v **Aksaray** a odbočujeme na **Goreme**. Vzdálenosti jsou tady šílené, tak máme ještě 100 km před sebou. Takto vzdálená jediná větší města od sebe, není nic zvláštního. Pomalu si zvykám na vzdálenosti v trojmístných cifrách. Tahle silnice vede plošinou, placka písku, občas nějaký stromek a v dálce hory. Působí to zde velkou pustinou. Kde nic, tu nic. Po 8h jsme v **Nevsehiru**, tady přeseďám do jiného busu, který jede do **Goreme**. Je to odtud necelých 25 km, za chvíli jsme v **Goreme**. Sjíždíme sem přes kopce a zase do kopce, až jsme ve středu malého městečka mezi prapodivnými útvary ze skal, co znám z prospektů. Jsm tu, a vlastně teď doopravdy mě putování začalo. V turistických informacích koukám na seznam hotelů a jdu podle mapky k jednomu z nich. Po cestě na mě volá jedna stařenka, že u ní v domě jsou také pokoje pro hosty. Jdu k ní, abych se pozeptal na cenu, zavolala nějakou paní co mluví anglicky a po menším smlouvání, z 20 na 15 mil. mi nechává v pokoj i se sprchou a WC. Je tu nádherně modro a teplo, dávám sprchu, po neci strávené v busu. Pak vyrážím ven. Jdu nejdřív na obhlídku městečka a směřuji k prvním homolím a první vyhlídce do dále, která je hned za centrem. Městečko je malé a většina domů je schovaná mezi homolemi, které jsou všude kolem. Procházím mezi kužely, když se ke mě přidal místní toulavý pes v domnění, že dostane něco do žaludku.

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

Po chvíli se zase odpojuje, přecházím asfaltku, a stoupám do pěkného krpálu k místnímu „**Open air Goreme**“, odkud je pěkný výhled do všech stran v okolí. Je fakt hezky, teplota vyšplhala na 30°C, začíná se mi líbit i počasí. Bloudím po okolí až docházím ke kaňonu z homolí. Dole vidím stezku, po které bych se dostal o kus dopředu snadněji a tak hledám cestu dolů, jak na ní sejít. Trávím hledáním asi hodinu neustálého přelézání homolí až jsem musel celý kaňon stejně obejít, v podstatě až zpět na silnici od **open air Goreme**. Z té se tedy konečně dostávám na dno kaňonu a na stezku viděnou z výšky. Procházím se jím, pozoruji přírodu, vyvěrající prameny a prolézám jeskyně. Je tu spousta ještěrek. Míjím také obrovské sady jabloní a vinnohrady. Zde se míjím s dvěma turisty, kteří se ke mě hned družně hlásí. Když říkám odkud jsem, radostně jásají a podávají ruce. No jo, Rusové, trochu jsme poklábosili a každý jsme si šli svou cestou. Celý kaňon jsem prošel až do míst, kde byla rovina s topoly, zahlédl jsem nějakého domorodce tak se jdu zeptat na cestu do **Zelve**. Řekl, že za 2 mil. mě tam odveze. Seděl na povozu s koněm a nejspíš si takhle přivydělával, odchytil turisty, unavené přelézáním homolí. Odpověděl jsem mu, že chodím pěšky, on mi ukázal cestu po které se mám vydat. Došel jsem do vesničky **Cavusin**, kde si dávám v místní restauraci malý odpočinek a vodu. Majitelé mi ukazují zkratku do **Zelve** a tak po chvíli vyrážím. Jdu okolo starých jeskyň na kopec, pak ještě přes 3 horizonty a hle před sebou mám **Zelve**. Tedy „**Open air Zelve**“. Procházím jím, udělám několik fotek a jelikož je dost hodin, dávám se na zpáteční cestu. Jdu asi 5 km přes spoustu kopců a údolí, kolem homolí a jeskyň. Cesta zpátky trvá o dost méně, protože jdu přímým směrem. Zastavuji se v městečku v obchodě, kde si kupuji jídlo a poprvé zkouším místní pivo, stojí 1,250 mil. není zase tak nejhorší. Po cestě na hotel vidím přestavěného brouka na porsche a silně mi to připomnělo reklamu na peugeot 206. To je teda nářez, svítivá žlutá barva, každému tunerovému blbovi by závistí vypadlo oko. Fotka je naprosto nepostradatelná jak do alba, tak i pro tento cestopis. Zbytek dne, ono toho z toho dne moc nezbylo, vracím se za tmy, trávím u večere a vymýšlením plánu na další den. Po sprše jdu spát a po noci strávené na sedačce autobusu můžete hádat jak dlouho jsem asi tak nemohl usnout.

Den sedmý, úterý 30. září 2003, Kayseri, TR

Ujeto: 80 km, Nachozeno: 7 km

Dokonale vespaný se probouzím v 7hodin a už je nádherně modro. Po ranních činnostech a snídani vyrážím na místní otogar, lezu do dolmuše a jedu do **Nevşehiru**. Po chvíli jsem tam. Tady se rozhoduji kam dál. Řekl jsem si, že se pojedu podívat dál na východ. Kupuji si tedy lístek do **Kayseri**, který odjíždí za 10 minut. Po odjezdu z **Nevşehiru**, jedeme 2 hodiny a ve 12h, jsme na otogaru v **Kayseri**, o dalších 100 km na východ. Jdu koupit lístky někam k okolí kopce **Nemrut Dagı**, v jedné cestovce mi poradili abych jel do města **Kachta**. Lístek stojí 25 mil., po slevě 20mil., kupuji, jede mi to ve 24h, tak mám celých 12 hodin na flákání se po městě. Nechávám si tady batoh a s foťákem vyrážím do města koberců a kilimů. Do centra je to asi tak 3 km. Cestou tam si dávám oběd a jdu navštívit hrad, ve kterém je bazar, jeden z nejstarších v Turecku. Za hradem je také bazar, ale novější. Je to samá cetka pro turisty, nic moc pro mě. Odchytilávají mě tu nějací šamani, výrostci, anglicky melou jak kafemlejek, rozumím jim každý třetí slovo a samozřejmě mi chtějí ukázat město, vzít mě na drink a tak. Pak to budou chtít náležitě zaplatit. Dává to celkem práci se jich zbavit, ale podařilo se. Jdu na druhou stranu od hradu a měšity, přes silnici do parku. Tady vegetím a pozoruji místní obyvatelstvo. Přijíždí ke mě nějaký kluk na kole, už tady chvíli krouží a začínáme si povídat. Na rozdíl od těch předešlých si chce jenom pokecat a tak řešíme odkud kdo jsme, finanční situaci u nás v ČR a tady v Turecku, co kdo dělá apod. On teď dostudoval a příští rok jde na vojnu. Dovídám se, že průměrný plat v Turecku je stejný jako u nás. Pak se k nám připojil otravný asi 12 letý kluk, čistič bot (asi praxe při škole), sedá si vedle nás na zem a poslouchá. Za každou cenu mi chce vyčistit boty, jsou dost špinavé ještě z Goreme. Po chvíli se cyklista loučí a odjíždí, mládežník hulí jak fabrika a škemrá o vyčištění bot. Odháním ho, ale nic nepomáhá, začal jsem ho ignorovat, ale v nestřeženém okamžiku plácne tu odpornou tekutou sračku na botu, tak že to odnesou i kalhoty. Raději se zvedám a odcházím z parku. Kousek od místa činu se zastavuji a otírám to kapesníkem. Zase přecházím zpět k hradu, abych se podíval na tu starou měšitu, asi 500 let a antický bazar jak mi řekli místní chlapi, co si jako průvodci vydělávají kapesné. Jdu malými uličkami, kde nic tu nic až jsme u měšity. Na lavičce před vchodem leží v rakvi mrtvola, no sakra kam jsem to došel. Všude okolo se scházejí lidi k obřadu, přechám, jsem sice zvědav, ale pohřbu se účastnit nemusím. Jdu směrem k tomu **antickému bazaru**, výsledek je podobný, jen s tím rozdílem, že tady je alespoň sranda. Procházím uličkami obchůdků, prodavači volají hello, odpovídám na pozdrav, mávám, občas se překonají a zeptají se: „Are you from?“ Všichni se usmívají. Jeden obchodník se se mnou sice do řeči nedal, ale nabídl mi cigáro, velmi se divil, že nekouřím, ale vzít jsem si musel, tak jsem mu nabídl z krabičky těch našich, byl v sedmém nebi. Turkové by za cigára prodali snad i duši. Tak jsem si musel před ním zapálit, dal jsem si

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

práska, poděkoval a mazal jsem druhou stranou ven vyhodit ho, aby to neviděl. Procházím městem, je to velké město, stotisícové, poklidné, provoz není nijak velký. Většina lidí chodí pěšky. Je tu spousta obchůdků s PC technikou, nacpaných od podlahy ke stropu, nechápu jak se můžou uživit, když jich je v řadě i 10. Je okolo 17h a tak se pomalu vracím zpět k otogaru, kde počkám do odjezdu autobusu do Kachty. Po cestě dávám večeři, vidím hezký park s fontánkou, sestavenou z kamenů a tak si sedám na lavičku, ještě na sluníčko, než zapadne a koukám na děti jak tu běhají a dělají kraviny. Na kamenech na fontáně je spousta barev. Tam kde stéká voda, kameny oxidují a jsou zelené, modré a hnědé, tomu neodolám a fotím. Při odchodu okolo 18h na mě začali mluvit nějací obyvatelé a chtějí vědět odkud jsem. Zjišťuji, že jsou to Turci, ale žijí v Německu. Mluví plyně německy a turecky, ale to jsou jazyky, které neumím. Já zase rusky, anglicky, něco italsky a česky, ale za chvíli jsme našli 7 jazyk. Ruce, nohy, papír a tužka. Po chvíli mě zvou k sobě domů na kafe. Bydlí nedaleko, naproti otogaru. Udělali mi prohlídku celého bytu, včetně vyhlídek na město ze třech balkonů. Nejhezčí byla na **Erciyes Dagi**. Neskutečně mě hostí, kafe, čaj, ovoce, oříšky, povídáme jak se dá a o čem se dá. Nejvíce nám pomáhá papír a tužka. Takhle trávíme čas až do 23h, protože mě nechtěli pustit dřív. Jdou mě doprovodit na otogar na autobus. Vyzvedávám batoh a jdu na určený perón. Po chvíli přichází nějaký mužský ze starou babkou a nesou plnou bednu jablek, také asi jedou **do Kahty**. Je 24h, autobus nikde. Je 0:10, a z cestovky vybíhá chlápek a volá, že pokud chceme jet tím autobusem, tak že právě odjíždí. Měl zpoždění a tak zastavil jinde. Mladík vystartoval a běžel pro auto. Já jsem popadl s babkou bednu s jablky, páni ta měla snad 50 kg a uháněli jsme napříč otogarem za autobusem, který vážně odjížděl. Ušli jsme tak 100m, když zastavilo auto mladíka, naložili jsme bednu (naštěstí), a on jel zastavit autobus, který už opustil brány otogaru. Zastavil ho a my v poklusu došli až k němu, bedna už byla naložená, tak jsem ještě naložil batoh. Se všemi se loučím a líbám, kdyby tu byl v řadě nějaký pes, tak snad i s ním, byl to zástup. Nastupuji do busu, mávám a autobus se rozjíždí. Je 20 minut po půlnoci a na své sedačce si oddychuji, že jedu zase i kus dál.

Den osmý, středa 1. října 2003, Kahta, TR

Ujeto: 360 km

Cesta trvá 7hod, přes pořádný kopce. Silnice je slušná, ale samá zatáčka a hup. Nechybí klasické občerstvení a citrónová okena navrch. Netrvá dlouho a je tu první blití, daň ze zatáček. Po odlehčení se pytlík uklízí „letušákem“ do pankejtu, při první možné příležitosti. Jede se dál. Letušák chodí uličkou a stříká nějaký voňavý smrad, aby se zabránilo blicí řetězový reakci. Ve 4h ráno začíná pípat budík a je tu druhý blivník, opět desinfekce vzduchu. V 5:45h začíná svítat a něco po 6h už je pěkné světlo, no jo, jsme dalších 500 km na východ. Začíná vykukovat slunce a my se blížíme ke **Kahtě**. Je tu pusto, ticho a samý prach. Suchá pole, na kterých světe div se roste vše na co si vzpomenete. U nás rajčata zaléváme každý den, nejlépe dvakrát, tady rostou v písku a jaká! Hned jak vjíždíme do města, autobus zastavuje a tahá mě z něj nějaký chlápek. Vylézám tedy a z něj leze, že je to majitel cestovní a informační kanceláře. Že nám ukáž, kde co je a zavede mě i do levného hotýlku. Fajn, jdeme. Usadil si mě pěkně v kanceláři a začal vyprávět. Dělam okružní jízdu po památkách v okolí, mezi nimi je i **Nemrut Dagı**, celé je to dlouhé 75 km, na celý den a stát to bude 60 mil. Říkáme mu, že dneska nikam nejedu, máme toho dost, dvě noci strávené v autobuse, že si jdu najít hotel a zítra někam vyrazím. Jde mě tedy ubytovat jak slíbil. Hned za kanceláří je ten zmíněný hotel, klasika 15 mil na noc. Odpočívám na pokoji do odpoledne, pak půjdu zjistit co kdy, kam a za kolik jede. Tak jsem zase o kus dál na východě, teď už jsem 700 km od Bagdádu. Brzy odpoledne jdu do města, nacházím otogar a ptám se cenu **na Nemrut**. Všichni dělají jakési okružní, výletní cesty se 3 – 4 zastávkami u památek. Odjezd je každý den ve 13h a návrat se západem slunce, což je zde v 18:30h místního času. Cena je také 60 mil., zdá se mi to příliš, vzhledem k vzdálenosti, která je 110km. Zatím jsem vždy platil přepravu zhruba 2 Kč/ 1 km, to by bylo tak 20 mil, ale 60 mil? Jdu dál podél otogaru a zjišťuji si jak to jezdí k pobřeží středozemního moře. Do Tarsusu to stojí 18 – 19 mil./os. Nacházím dolmuše, který jezdí do poslední vesnice pod **Nemrutem** z této strany. **Karadut**. Z této vesnice se ještě musí 12 km šlapat k vrcholu **Nemrutu**. Jezdí tam za 4 mil., což se dostávám na slušných 16 mil. Beru to a spokojen jdu do města na něco k jídlu. Už se těším na zítřek. Celé město je na mě poměry, dost velká vesnice, žije zde 60 tisíc lidí, ale nic tu není. Dlouhá silnice, podél ní jsou hotely, restaurace a obchody, naprostý klid a na horizontu hory. Je šíléný vedro, kolem dokola prach, polopoušť. Kupuji si něco k jídlu a taky jdu na pivko. Trochu mě to všechno zmohlo a tak se vydávám zpět na hotel kde hned usínám. Asi v 18h, někdo klepe na dveře, otvírám a tam ten, co mě sem ráno dovedl. Ptá se jak jsem si to rozmyslel a co budu zítra dělat. Zda nechci jet jeho „Big tour“, jak si to pojmenoval. Nechci, ale nějak se mi nedaří se ho zbavit, až jsem mu

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

řekl, že tam jet vůbec nechci, že se budu flákat po okolí. Zřejmě pochopil, omluvil se, že rušil a zmizel v chodbě hotelu. Snědl jsem něco k večeři a šel spát, zítra mě čeká supr výstup.

Den devátý, čtvrtek 2. října 2003, Kahta, TR

Ujeto: 150 km, Nachozeno: 20 km

Vstávám něco málo po 7hod. V 8hod. jdu z hotelu, směr otogar, jestli něco nejede na **Nemrut** dřív než v těch 13hod. Jen co vylu z hotelu, jde k nám recepční a volá svého kumpána z cestovky. (ten co jsem ho včera večer vykázal). Začíná opět nabízet svou „big tour“, začíná být na zabití. Odcházím, ani se s ním nijak zvlášť nebavím. Když poodejdu kousek dál od hotelu, zjišťuji, že jsem zapomněl náhradní film, tak se vracím. Jdu na pokoj a no a hádejte co se stalo. Opruz hbitě přiskočil a začal prudit naprosto stejnou odrhovačku o „big tour“, fakt idiot. Za pomoci trošky Italštiny jsem se ho zvalil a od té doby jsme ho neviděl. Jestli ještě jednou uslyším jeho „big tour“, tak budu škrtit. Docházím na otogar a snažím se něco zjistit. Jde ke mně nějaký mladíček a kostrbatou angličtinou vysvětluje, že v 9hho odjíždí dolmuš z **Karadutu** a kolem 10h, pojedje zase zpět. Jsem potěšen, že budu mít více času na výstup. Jdu si dát něco k jídlu, pokud bude někde otevřeno. Jak tak procházím ulicí, zve mě majitel jedné lokanty dovnitř, na skvělou snídani. Ptá se co si dám a začíná vyjmenovávat různá jídla. Říkám mu, že nevím co to je a tak nechává výběr sám na sobě, jen s tím, že nechci polévku. Po chvilce to začíná pěkně vonět a začínají nosit na stůl. Nejdřív donesli džbán vody a zeleninový salát. Pak kousky masa s opečenými rajčaty a paprikami, ty teda pálili jako blázen a arabský chléb. Nakonec misku rýže s řepkovým olejem. Lidi to byla žranice, platil jsme jen 3 mil., směšná cena. Je 9:45h a tak jdu zpět na otogar, čekám na odjezd dolmuše do **Karadutu**. Kolem 10hod. ke mě přichází řidič a majitel dolmuše v jednom a ptá se jestli pojedu s ním ve 13hod., že nikam v 10hod nejedí, že to kluk spletl. Trochu zmatený, ale hlavně nasraný, jak si hrajou na to, že umí anglicky, ale neumí ani čísla, odcházím zpět k hotelu. U něj je totiž hlavní silnice na **Karadut**. Jdu asi 500m za město a zkusíme stop. Ztratil jsem zbytečně tolik času, doufám, že někdo zastaví a kousek mě svezte. Bere mě asi desátý auto, transit. Mladík co neumí ani slovo anglicky, ale vypadá velice mile a slušně. Cestou mi tou svou hatmatilkou vysvětluje co je kde za památky a neustále na horizontu ukazuje vrchol **Nemrut Dagi**. Pořád mi nabízí sušenky a kolu. Silnice je pěkná, ale okolí je suché a opuštěné. V dáli na úpatí hor jsou malé vesničky, zdá se to všechno hrozně daleko, jedeme dosti pomalu, protože je to samá prudká zatáčka. Ujeli jsme asi 30 km a jsem ve vesnici **Narince**, kde řidič auta končí. Vezli jsem do obchodu se zbožím. Když místní zjistili, že řidič nepřišel sám, tak mě hned chtěli zavést do restaurace na čaj, ale s díky jsem omítl. Děkuji za svezení, dávám mu cigára a pokračuji pěšky. Během chvilky se ke mě připojují dva malý kluci, tak 5 let, špinavý jak když se váleli v blátě, v roztrhaných šatech. Jeden tlačil káru, na který měl spoustu neidentifikovatelných krámů, prostě děs, až do chvíle než na nás začali volat: „hello, many yes?“ A stále dokola, docela brutus, tohle je asi doma neučí? Na konci vesnice se ode mě beze slova odpojili a já si oddech, že se neloučili házením kamenů. Obyvatelstvo této malé vesničky vyhlíží velice spokojeně, jak tak sedí na lavici před svými obydlími. Jsou to chalupy částečně z kamenů slepované dobytčím trusem a z prken. Místo zahrádky je všude bláto a slepice, který běhají i dovnitř. Raději to zevnitř nevidět. Avšak oni jsou usměvavý a vypadají šťastně. Jdu dál směrem na Nemrut, docházím až k ceduli s nápisem **Karadut 11km a Nemrut Dagi 23km**, čeká mě ještě pěkný kus cesty. Asi po 2 km chůze, mi staví tak 3 auto, je to nákladák, co veze cement na stavbu nějakého domu v **Karadutu**. Tím mám vystaráno až do poslední vesnice pod vrchol. Cestou trochu klábosíme jak to jde, ale silně to vážne, protože on neumí anglicky a já neumím turecky. Nákladák je dost přetížený a tak jedeme asi tak 10km/hod. Po hodině jsme v **Karadutu**, vyskakují z auta a s díky odcházím. Vůbec se nepářou s nějakým kolečkem na maltu. Udělají místo na silnici kam nasypou směs cementu a písku. Tři chlapy si stoupli kolem hromady, čtvrtý hadicí nalíval vodu a začali promíchávat. Jdu dál do kopce, opouštím vesnici, cesta je slušná asfaltka. Jdu pomalu, máme čas. Před sebou mám 12 km stoupání. Silnice vede mezi skalami, občas jdu z kopce, ale převážně stoupám. Za mnou jdou také dva hrdinové co si to chtějí vyšlápnout, mluví anglicky a stačí se u toho výstupu i smát. Ze shora každou chvíli jede autobus z turisty, kteří na nás nechápavě zírají přes okénka. Nejspíš byli nahoře na východ slunce, což je také jedna z variant cestovek, jak nalákat turisty na big tour. Buď nabízí východ slunce, s tím, že tam jedete ve 2hod ráno a nebo na západ slunce a to odjíždíte ve 13hodin, z **Kahty**, za 60 milionů. Jak spoujám nahoru, vidíme sjíždět malou cisternu na vodu ze silnice do něčeho jako pole, ale plném kamenů. To jsem ještě nevěděl jak pro mě bude důležitá. Asi na 4 km si dávám malý odpočinek. Jsou tu nějaké velké balvany tak si na ně sedám, je pěkné vedro, přes 30°C, výhled do dále je moc pěkný, jsem zvědavý na ten z vrcholu. Ti dva co šli z vesnice za mnou, mě došli a tak se chvilku bavíme odkud kdo jsme, kde už jsme v Turecku byli a tak, klasické otázky turistů. On byl z Kanady a ona z Thajska. Dobrá kombinace, každý z jednoho konce světa, potkali se

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoli dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

v hotelu a tak si to spolu šlapou nahoru. Po chvíli se loučí, ještě odpočívám. Zhruba po 10 minutách jdu dál, ještě je vidím jdou do místní restaurace asi mají hlad, jdu dál okolo budovy Jandarmy (čti žandarma, turecká milice, hlídá velké prostory a ve městech pořádek), kde stojí vojáci se samopaly, k malé budově s nápisem „Tiket office“ se závorou přes cestu. Zdravím s maníkem za okénkem a ptáme kolikpak po mě chce. 7 milionů. Nemá smysl nic zkoušet, podal mi orazítkovaný lístek a upozornil, že mám před sebou 8 km stoupání. To jsem věděl. Po chvíli vidím jak přijíždí k závoře již zmiňovaná cisterna. Chlapík v pokladně mi řekl: „počkej, já jí stopnu.“ Vážně jí zastavil, a nakázal malému mužíkovi, aby mě vyvezl až nahoru, ochotně přikývl a čekal až se domluvíme s pokladním kam si to vlastně mám vlézt. Cisternu táhne malinký traktor, kam se vejde opravdu jen malý turecký muž. Pokladník ukazuje prstem na cisternu, široce se usmívá a říká: „go up“, a já na to: „up?“, zcela pobaven odpovídám: „yes, in Turkey it is normal“. Fajn, tak jsem vylezl nahoru a jedu. Traktor vyráží, silnice je z počátku slušná asfaltka, později už se to horší je samá díra, vedle je stráž, lítám zprava doleva, z cisterny stříká voda, víko je utěsněný pouze igelitem, tak mám mokré zadek a nohy. Cesta nahoru trvá víc jak hodinu, sice jsem se moc neprošel, sle je to docela náročný. Cisterna má teda co dělat. Silnice vede mezi horami, občas spadne nějaký ten kamínek, stoupání je dost ostré. Když dojíždíme pod vrchol, kde je malá restaurace a obchod se suvenýry, turisté nás pozorují dalekohledem a s místními se smějou jako kdyby viděli cirkus, nevím nevím, jak je to tady normal, říkám si v duchu. My jedeme ještě kousek za tu boudu kde už má připravenou hadici na přečerpání do zásobníku. Konečně celý rozklepaný slézám dolů a fotíme a podáváme si ruce se všemi co se na mě seběhli podívat zblízka. Řidiči jsem dali cigára a bonbóny pro děti, byl šťastný jak blecha. Rozloučili jsme se a jdu na vrchol, je to zhruba 500m. Vrchol je upravený navezeným štěrkem, aby působil celistvě, je to dost neobvyklé. Jsem na místě. Nikde nikdo a tak fotky obřích hlav a oltáře jsou jedinečné, žádný nechtěný člověk. Děláme foto i do okolí, je vidět i na **Eufrat** a velká jezera, která se na jeho toku tvoří. Je tu nádherné ticho, v životě jsem nic takového nezažil. Upřímně řečeno, myslel jsem si, že to tu bude vypadat jinak, ale rozhodně to stojí za návštěvu, je to impozantní. Obešel jsem vrchol na druhou, jižní stranu, kde je další sbírka soch. Ten krásný pohled, ale ruší jakýsi maník s pihovatým obličejem, světlými řasami a tupým vyfetlým pohledem. Každou chvíli sahá pod košili a „přivoní“ si ke kapesníku. Raději odcházím. Na cestičce potkávám skupinku lidí, starších lidí i o holích. To by málokterý Čech udělal. Zdravíme se a zjišťuji, že jsou to Američani, velice milí lidé. Chvilku klábosíme a pak pokračuji dál. Já dolů, oni nahoru. Na sestupu potkávám další skupinku lidí, ale teď jsou to Turci. Dávají se se nou ihned do řeči. Jsou to dva chlapi, jeden bydlí a pracuje v Německu, jak jinak, a dvě ženy. Chvilí mluvíme, mele německy a turecky, ale několik slovíček zvládá i v angličtině. Loučíme se docházím k restauraci a tam na mě houkají Kanadčan a Thajka. Ty co šli za mnou až tam, kde mě naložila cisterna. Řekli mi, že je také naložilo po cestě nějaké auto, jinak by fakt ten krpál asi nevyšli. Loučíme se a jdu dolů. Čeká mě nyní 12 km z kopce do vesničky **Karadut**, tam snad chytnu dolmuše do **Kahty**. Je vedro, nebo modré, a i přes vítr co tu fouká je moc pěkně. Dolů to jde líp. Jdu asi 4 km, když mě dojíždějí Turci, co jsem je potkal nahore. Mají mercedes, jsou plní, ale přesto mi zastavují, že mě svezou dolů. Říkám jim, že děkuji, ale že jsou již plní a tak půjdu po svých. Oni se, ale jen tak odbýt nenechávají a soukají mě dovnitř. Babky si sesedají přes sebe, aby se udělalo místo. Vůbec se s tím nemazlí, za chvíli jsme v **Karadutu**. Vystupuji v domnění, že zde končí, protože se bavili cestou o hotelu, ale on se ptá jen na cestu dál, tudíž mě zahnal zpátky do auta, že se pokračuje v cestě. Vystupuji až za **Narince**, na hlavní silnici do **Kahty**. Je něco málo po 15:30h, a tak mi to skvěle vychází, takovýhle supr odvoz jsme nečekal. Děkuji, chvíli se hádáme o cigarety, které mu chci dát na oplátku a pak už každý pokračujeme jiným směrem. Chvilku jdu po silnici, kdy ke mě dojíždí nějaký klučina na kole, pořád na nás něco huláká a pokyvuje hlavou. Směje se jako blázen a vůbec mu nevádí, že na něj mluvím česky, když on na nás turecky, a že mu pranic nerozumím. Začínám znovu stopovat, aby se ho zbavil, ale také, si říkám, že se stíhnu kouknout na **Yeni kale** (což má být hrad, ale na naše poměry je to zřícenina). Stopuji asi 4 auto, nákladák, Turek jak z knížky, černej jak bota, ale ochotný odvézt mě kam budu chtít. Když auto zastavilo, kluk na kole vystřelil jak střela a popoháněl mě jak ovce. Jede se mnou až k autu a neodpustil si bouchnutí do zad. Nasedám, ještě mu mávám, aby se měl ve vesnici čím chlubit. Jakmile vidím odbočku na **Yeni kale 19 km**, necháváme si zastavit. Chvilí jdu po silnici, ale za celou dobu neprojelo jediné auto, tak se vracíme zpět k odbočce. Pokud nepojede nic tímhle směrem, alespoň budu na hlavní a tím na lepší cestě do **Kahty**. Po chvíli zastavuje auto naložené sklem na zadních sedačkách a tak se cpu dopředu. Veze mě asi 10 km a pak odbočuje na druhou stranu než kam chci. Loučíme se a jdu dál po svých. Nemám moc dobrý pocit, protože je dost hodin a tak za 2h bude tma. Nikde ani živáčka. Jdu tak 20 minut a okolo jede taxi, moc se nerozmýšlím a mávám na něj, staví. Veze mě k **Yeni kale**, není to nic závatného, vlastně úplná zřícenina. Děláme několik fotek, slunce je už hodně nízko a tak jdu zpátky na křižovatku, kde mě před chvílí vyhodil taxík, abych pokračovali dál. Zrovna kolem jede tranzit a staví, že nás svezou kam chci, ale jede jinam než potřebuji a tak mě veze kousek k hlavní silnici, protože nás chtěl mermomocí svést i těch několik desítek metrů. Zastavuje u mostu přes řeku, kde nějakí kurdové chytají ryby. Jdu dál po silnici směrem na **Kahtu**, netrvá dlouho a jede auto, no a co byste řekli, oni to jsou ti rybáři. Nasedám a jedeme, cestou vypráví, pouští muziku na plný pecky, kouří jak fabriky a hlavně mi

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

ukazují památky v tomhle kraji. Nejen, že mi o nich říkají, že tu jsou, ale oni mě k nim vezou a nechávají mě všechno si prohlédnout a fotit. Jako první po cestě je most **Cendere korpusu**, je to velký kamenný most přes řeku Eufkrat, tady ještě chytají ryby, ale nic nechytli. Nechytají ryby na pruty jako my, ale do sítě. Házejí je do vody a hned vytahují, chce to určitou dávku zručnosti. Po chvílce jedeme dál, lehce diskutujeme a opět zastavují. „Běž si to vyfotit“, říkají. Jsme u tzv. **Baby Nemrutu**, oficiálně **Karakus Tumulus**, jak je vysoký jsem nezjistil, ale okolo jeho vrcholu jsou pro změnu obrovské sloupy. Už je dost šero tak není moc vidět. Po chvílce pokračujeme v cestě. Jedeme až na hlavní silnici, zhruba 9 km od **Kahty**. Loučím se s nimi, dávám jim cigarety, oni mi zase adresy, a lákají mě ať jedu s nimi k velkému jezeru na ryby. Budou tam prý přes noc, chytat ryby a pít pivo. Jdu asi 1,5 km, už je tma jak v ranci, jen v dálce svítí město a rafinérie. Celou cestu se snažím stopnout nějaké to auto, už jsme toho dneska nachodil poměrně dost, ale nikdo nezastavuje. Docházím až k rafinérii, ze které vyjíždí auto, zrovna nijak zvlášť si toho nevšímám, protože jsem ještě dost daleko. Koukám a to auto stále stojí na stejném místě. „Že by?“, říkám si a přidávám do kroku. A opravdu, jen co jsem se přiblížil k autu, volá na mě chlapík jak se mám a kam chci zavést, volám, že do **Kahty**. Mávnul rukou ať nasednu. Po chvílce jsem v **Kahtě** a přímo u hotelu, je něco okolo 19hod. a obloha se začíná kabonit, vzduch těžkne, ale stále je teplo. Opět se loučím a jdu na hotel. Po sprše jdu do města na něco k jídlu a na pivo. V recepci sedí trochu zamklý Japonec, který zrovna přijel, a tak mu říkám informace, které jsem už získal, chvíli kecáme a pak jdu na pokoj. Dneska jsem dohromady najezdil a nachodil 150 km.

Den desátý, 3. října 2003, Kahta, TR Ujeto: 500 km

V noci začíná pěkně pršet, nebe je zcela černé a blesky jak v pekle. No to jsem zvědavý jak to bude ráno vypadat. Přestává až k ránu. Po rozednění už neprší, lehce se ochladilo, a je zataženo. Místní vytáhli bundy a teplé boty, přitom je tak okolo 25 °C. Balím batoh a vydávám se na otogar, je 7:30h. V 8h jsem na místě a jdu rovnou do kanceláře, kde kupuji lístek do **Mersinu**. Odjezd je v 8:45 h a tak čekám. Místní začínají svážit na perón, svou úrodu. V pytlích jsou papriky, jablka, ale také deky, koberce a podobně. Jen na ně napíše cedulku kde to mají z busu vyložit a tím je o vše postaráno. Funguje to jako pošta. Je za 5 minut 9 hod. a dovídám se, že bus, na který čekám nejede, jede až v 10 hod. Nikdo samozřejmě ani slovo anglicky, začínám být dost vytočený, jsou neschopný něco udělat pořádně. Nabídlí mi čaj a neustále mezi sebou něco řeší a někam volají. Po chvílce totálního zmatku říkají ať jdu s nimi na perón, tam mě usazují do taxíku, který mě odveze do 45 km vzdáleného **Adiyamanu**, zadarmo odkud autobus jede v 9:35h. Taxikář to pěkně hulí, jede 110 km, je jak šílený, všude předjíždí, je 9:10h a tak to chce stihnout do půl, jsem teda fakt zvědav. Je přesně půl a jsem na nádraží, opravdu to stihl. Ještě mám 5 minut a tak v klidu nakládám bágel a jdu si sednout na své místo. Jedeme směrem na **Kahramanas**, tady už dívky a ženy nechodí striktně podle víry zahalené, ale naopak. Džíny, těsná trička a kratičké bundy. Město je velké, jak bylo možné vidět z autobusu, je celkem čisté a zelené, parků je tu dost. Dále na **Osmanyii**, kde to naopak vypadá příšerně. Na autobusáku je spousta žebráků, co se válí v blátě nebo chodí mezi lidmi a chtějí peníze. Je tu jedna celkem mladá holka, tak s ročním děckem, které má na ruce přivázané nějakým hadrem nebo provazem kolem svého krku. Ohoz má jak cikánka, snad čtyři sukně, špinavá je hrozně, jak když se měsíc neumyla. Najednou se jeden ušmudlaný kluk objevil v autobuse s tácem horkých preclíků na ruce. Měl z nich obrovskou pyramidu a nabízel. Preclíky krásně voněly, ale on šíleně páchnul. Ruce měl jak prase a lidem ty preclíky podával sám holou rukou, jó tou špinavou. Hnus, žloutenka na pochodu. Jsem rád když ho řidič vykázal a autobus opět vyráží. Projíždíme **Adanu** a v 17:30h jsme v cíli, v **Mesinu**. Sotva vylezu z busu, vrhli se na nás taxikáři a nějací smradi, těch jsme se po chvílce zbavil a jdu se poohlédnout po okolí a zajistit si lístek dál. Jen co jsem vlezl do jakéhosi vestibulu otogaru, vrhli se na mě nahaněči, udělali kolem mě kolečko a každý si mele to svoje. Je to strašný, řvou přes sebe, tahají mě za ruku, tak jsem se vyškubl, otočil k němu svou zarostlou tvář, na to všichni podstoupili a dali na chvíli pokoj. No to je nejhorší zkušenost co s nimi zatím mám. Se slovy na rtech “drž hubu“ jdu směrem k nápisům **Anamur**. Došel jsem k cestovce a snažím se s nimi domluvit, kdy to jede, jak dlouho tam ten autobus jede a tak. Jediný kdo široko daleko umí anglicky je policajt, co hlídá nádraží. Nakonec se domlouváme. Jejich autobus jede ve 23h a v 01 h. Chtěl jsem jet ve 24h, abych nemusel čekat někde za tmy. Posílají mě k sousední společnosti. Ta mi vyhovuje, protože její bus odjíždí přesně ve 24 h a ještě mi dávají lístek o 3 milióny levnější. Beru to. Budu tam se svítáním. Nechávám tu batoh a jdu se podívat do centra. Mám hlad a tak hledám nějakou lokanou. Město je šílená špinavá díra se spoustou smeček psů a cvoků, asi daň za turismus. Centrum je živé i docela čisté, cítíte se tu jak na václaváku, řve tu západní muzika, jako Celine Dion a Jeniffer Lopez, holky v přiléhavých šatičkách a tričkách, obchody se třpytí reklamou.

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

Potřboval bych spíš najít otevřenou banku, ale to se mi nepovedlo. Centrum je velký kontrast s okolním městem. U pobřeží je sice park, ale ponořený do tmy, všude rozkopané díry a spousta pochybných osob. Raději jsem k moři ani nešel. Vracím se zpět k autobusáku, cestou nacházím slušně vypadající lokanou a tak si dávám dobré jídlo. Po večeři pokračuji v cestě na otogar, cesta je osvětlena dost málo, spíš jen vždycky jedna strana silnice. Přijíždí ke mě ze zadu nějaký džíp a těsně u mě zastavuje. Jsou v něm jen námořníci, něco tam hulákají, ale když zjistili, že nejsem holka, rychle ujeli a brzy zmizeli ve tmě ulice. Pak mě začala sledovat smečka psů, což nebylo tak zábavné jako námořníci. Oni se mě však báli víc než já jich a tak se brzy odpojili a utekli a na nějaké smetiště mezi baráky. Pomalu docházím k nádraží, když po pravé straně přes hřiště jde nějaký chlápek, hraje si s korálkama a čumí po mě. Míjíme se u obrubníku chodníku na konci hřiště. Ten obrubník má zhruba 30 - 40 čísel. Bavím se tím jak čumí, jako by jsem byl z marsu, míjím ho když zrovna zvedá nohu na chodník. Jenže tím jak byl zaujatý pozorováním, nohu zvedl málo a zakopl. Rána to byla pěkná. Otáčím se co se stalo a on, jede po ksichtě přes celý chodník. Pak se otočil na bok a vstal, strašně se směje a říká, že je ok. No musí ho to pěkně bolet, ale nemá čumět kam nemá. Na otogaru jsem v 21h a nezbývá nic jiného než počkat do 24h. Sedám si v hale a koukám na TV, no řeknu vám, že dávají pěkný kraviny. Celý 3h, šel nějaký seriál, děs běs. Ve 23:30h si jdu do kanceláře pro batoh, říkají. Že autobus má trochu zpoždění a tak přijede o něco později. Tak čekám. Je tu už pořádný horko, je půlnoc a teploměr ukazuje 30°C.

Den jedenáctý, sobota 4. října 2003, Mesin, TR

Ujeto: 250 km, Nachozeno: 5 km

Několik desítek minut po půlnoci začíná foukat a z ničeho nic leje jako z konve. Autobus přijíždí v 0:45 minut, to už jen poprchává. Nakládám bagáž do busu a jdu si sednout. V 1h po půlnoci odjíždím. Jedeme podél pobřeží, silnice je samá zatáčka, stoupání a klesání. Jede se dost pomalu, potkali jsme i několik lijáků. Lehce pospávám, i když stevardi přebíjejí smrad z bot a jiných částí těla citrónovou okenou. Silnice je samá zatáčka a řidiči se s tím moc nemžou. Výsledkem je, že ženské blijou, chlapy serou a stevard jen chodil s okenou. Do **Anamuru** dojíždíme se svítáním, v 6h. Hned se ke mě řítí taxikář a je silně otravný. On na mě turecky a tak já na něj česky, zjevně mu to nevadí a mele si dál. Říkám mu, že je noc, a že nikam nepůjdu dokud nebude světlo a tak dal pokoj, nakonec začal jako překvapení mluvit anglicky. Jdu si sednout ven na lavičku. Dívám se zalíbením na mešitu se čtyřmi minarety, je moc pěkná a čekám až se rozední. Pak se poohlédnu po nějakém kempu. Po chvilce přichází jiný taxikář, ale ten si chce jen pokecat, dávám bacha, aby zase nezačal, ale byl v pohodě. Dověděl jsem se, kde jsou jaké kempy, apartmány a tak. V 7h začíná svítit slunce a už je i teplo. Jsem v tričku a vyrážím směrem k pobřeží, kde jsou ty kempy. Jdu tak 3 km. Dojdu do městečka kde se některé apartmány teprve staví, je tu ticho a klid. Kemp nacházím podle ukazatelů až na konci městečka. Jdu dovnitř, nikde nikdo a tak jdu směrem k moři. Potkávám tu manželský pár z Mnichova, ti mě zasvěcují do provozu kempu, a také mi sdělují, že majitel asi ještě spí, že mám počkat až vyleze, mělo by to být brzy, protože jim má udělat snídani. Po chvilce opravdu vychází majitel ze svého domu, jdu s ním domluvit cenu a jdu postavit stan. Hned potom se jdu podívat na moře. Je to pěkný pohled. Pláž je prázdná, drobné oblázky, několik opuštěných slunečníků z bambusu, dodávají místu zvláštní atmosféru. Moře je klidné a čisté jako zrcadlo. Je teplé jako kafe, místní říkají, že má 26 °C, tomu bych i věřil, ale na Turky je už zima a tak na mě koukají jako na otužilce. Celý den relaxuji a koupám se ve vodě. Teplota vyšplhala na 35 °C a na pláži, odhadem tak 10 km, je zhruba 20 lidí. Není to pohádka? Večer se vracím ke stanu, který mám z pláže na dohled, dělám večeři a jdu ještě na pivo do restaurace patřící ke kempu. Pak jdu spát, ikdyž je docela brzy.

Den dvanáctý, neděle 5. října 2003, Anamur, TR

Nachozeno: 5 km

Vstávám s rozedněním, ale ještě polehávám ve stanu. Vylézám okolo 8h, je modro a teplo 35 °C. Večer jsem snědl poslední chleba a tak jdu najít obchod, abych si nakoupil nějaké zásoby. Během cesty se dělá pořádné vedro. Kousek před marketem pozoruji v malém potoce želvy a kachny. Tolik želv pohromadě jsemeještě neviděl. Po nákupu jdu jinou cestou a málem jsem na asfaltce zašlápl chameleona. Pozoruji ho jak si to mastí po

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

horké asfaltce, a jak mizí v písku a trávě a mění přitom barvy. Fotím ho a jdu dál. V kempu jím a pak jdu k moři. Pozoruji vlaštovky, teď už vím kam na zimu od nás odlétají, mají recht, tady je líp než u nás. Večer dělám večeri a čekám na setmění. Vypozoroval jsem, že tu probíhá určitá posloupnost. Nejdříve přiletí hejna vrabčáků, dělají šílený kravál, k nim se přidají slepice, začne se stmívat a oni zmizí tak jak se objevili. Se šerem začnou lítat netopýři, když zmizí i oni, zmizí i vrabci a když se úplně setmí pak mizím i já. Ještě jdu zaplatit majiteli do restaurace to věřejší pivo a zalézám do stanu.

Den třináctý, pondělí 6.října 2003, Anamur, TR Nachozeno: 17 km

Dnes vstávám o něco dřív a pozoruji východ slunce, chci ho vyfotit, ale nedaří se. Slunce je zakryté mraky. Pak si jdu ještě lehnout a dospávám. Vstávám něco okolo 8h a začínám dělat snídani. Najednou vidím, že se ke mě někdo žene od moře, volá něco francouzsky a německy, oboje bez úspěchu, protože tyto jazyky neovládám. Říkám si kdo to zase je, že mi kazí tu idylku opuštěného místa. Po chvílce zjišťuji, že je to ten **Rus, co jsme se potkali v Goreme**. No to je fakt náhoda, země jak kráva a my se potkáme dvakrát, a ještě k tomu tady, na takovémhle místě, svět je fakt malej. Dopoledne trávíme tím, že si povídáme kdo kde byl a co zažil. Oprašuji znalosti ruštiny, moc mi to zatím nejde, ale ono se to poddá. Domlouváme se, že vyrazíme po pláži na 10 km vzdálený křižácký hrad. Je nejzachovalejší ve středoziemním moři. Tak jsem teda zvědavý. Jdeme po pláži a diskutujeme odkud kdo jsme a tak. Docela už jsem se rozpovídal, ale on je Alexandr dost vzdělaný a velkorosý, tak rozumí a odpouští i slovní paskvily. Je s ním i dost velká sranda. Asi po 6 km narážíme na první překážku. Jdeme po pláži a docházíme k pěkné, s lehátky a sprchami udržované pláži, jenže k nám přichází nějaký voják a říká nám, že tudy nikam jít nesmíme, že je to soukromý majetek. Ptá se odkud jsme a odkud a kam jdeme. Říkáme mu, že jdeme na hrad a on na to, že musíme do města na autobus, ale my zase, že chceme jít pěšky, tak nám to tedy dovoluje, ale musíme jít podél vody, měl tím tedy namysli rozhraní vody a písku. Divný patron. Pokračujeme dál, podlejíme molo a asi 8 km od kempu přicházíme k ústí řeky. To je ovšem větší problém, protože nikde v dohledu most a hloubka je tu také značná. Jdeme tedy proti proudu a hledáme nějaký brod, ten nacházíme asi po 1 km. Cestou vidíme jak u břehu řeky kotví různé lodě, některé se lodím vůbec nepodobají, jiné jsou moc pěkné. Břehy jsou obházené bordelem jak u nás, samé pet lahve a papíry, k tomu čím víc se vzdalujeme od ústí do moře, řeka je mělká a napájí se v ní krávy. Pravda do takové vody se nám zrovna po pás lézt nechce. Někjaký místní nám říká, že tady to v pohodě přejdeme, ale mezi krávami? Jdeme ještě kousek proti proudu a vidíme brod kde je fakt minimum vody, je vidět, že tudy přejíždějí i auta, tak se vydáváme na brození i my. Voda je relativně čistá, ale necháváme si boty, dno je pokryté řasami a neradi bychom se vyváleli. Přešli jsme, v pohodě, jsme na druhém břehu a teď zase zpátky po proudu, v podstatě na místo kde ústí řeka do moře. Ušli jsme přes 2 km, kvůli 3 m. Jdeme mezi skleníky s banány a trávou vysokou 4 – 5m, no, ona je ta tráva tak spálená od slunce, že to vypadá jako když tu roste seno. Jdeme trávou a hrad už je na dohled, jsme na rozcestí dvou cest a tak se rozdělujeme, protože Alexandr chce jít jinou cestou. Asi po půl km slyším jak nás volá, že tam tudy to nikam nevede, teda spíš, že nevede k hradu. Ozval jsem se, kde jsem a po chvílce ho vidím jak se proplétá mezi vysokou trávou směrem ke mě. Smál se jako pomatenec, že skoro zabloudil. Po chvílce docházíme k hradu, přímo pod hradem je kemp, ten vypadá moc pěkně. Je zarostlý vysokými palmami, tak je tam stín, upravený trávník a vchod z něj je přímo na pláž. Koupou se tu asi 4 lidi, voda je stejně čistá jako u mě, ale je o něco teplejší. Jdeme po velkých balvanech na pláži, nad námi se tyčí kamenné stěny hradu. Je vedro, nebe modré jak na fotkách z katalogu. Obešli jsme hrad z venku podél moře, dá se po jedné stěně do něj vlézt a tak to riskujeme, bez placení. No ve vnitř to vypadá jako na každé jiné zřícenině, je zachovalá, to ano. Ve vnitř jsou dvě nádvoří, víceméně jen holé stěny, ale Turci všechno pokazí, uprostřed nádvoří je mešita. Opravdu, to můžete vidět jen tady, je to fakt nářez. Alexandr tu ještě zůstal, ale já odcházím. Jdu si dát něco k jídlu. Podél příjezdové silnice k hradu, jsou všude malé obchůdky a cetyky pro turisty. Kupuji chleba, něco k němu a také pivo na spláchnutí. Prodavač mi přinesl i plastové židličky a tak sedím u silnice a piji pivo, no moc vznešeně to asi nevypadá, protože kolemjdoucí zírají s otevřenou pusou, nejspíš protože je ještě ramadán. Jdu nazpět, přidává se k mě Alexandr, už dokončil obhlídku, nevím co tam dělal takovou dobu, a jdeme po silnici zpět do **Anamuru**. Po chvíli vidíme kemp, ten jsme ho míjeli po pláži, tak tady je vjezd a recepce, vedle něj je ještě jeden, odsud vypadá ještě líp a ne jako ten můj. Tam sezona rozhodně skončila, tráva je vypražená, v ní rostou bodláčky a malé bambusy, mimochodem ty malé jsou ostré jak žiletky. Stromy tam sice jsou, ale stín z nich nic moc. Ráno a večer vypustí zvířectvo, jako slepice a občas i krávu, ať se napase. Kočka ta tu běhá neustále, kousek dál má v chumlu kořata a tak furt žebrá. Turci se totiž nestarají ani o psy ani o kočky, chceš žrát?, tak si něco sežeň!

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

Vlastně mu říkám farma kemp. Ale zase je tam božskej klid, žádný lidi, balada. Po chvilce stopování, už se nám nechce jít 10km do města a pak ještě 3 km do kempu na pobřeží. Zastavuje nám Eskort, mladý kluk, konverzujeme anglicky, dovídáme se, že pracuje v Konyi, je učitel fyziky a sem jede za rodinou, protože se tu narodil, ale to už jsme na místě. Zastavuje nám na otogaru, abychom si zastavili dolmuše dolů k pobřeží. Děkujeme za svezení, jdeme po mé známé silničce, co se táhne až na obzor, tetelí se na ní horký vzduch, do kempu. Cestu si krátíme konverzací s Alexandrem, a je to prdel vzpomínat na řeč, se kterou si od maturity nemluvil, 10 let je 10 let. Bohužel umíme každý jinou řeč a jediné ruština je ta, která nám není tak neznámá, tak oprašujeme co to dá. Největší sranda byla, když jsem mu chtěl vysvětlit co je panelák, název v ruštině samozřejmě neznám. Vypadlo mi, že je to králfkárna, on se toho chytil a ptá se: “što eto králfkárna?” nějak jsme se dopracovali ke kýženému výsledku, stále opakoval „panimaju“ tak se ho ptám “Víš co je králfk?” „net!“. No není se čemu divit, stále říká, že rozumí a ve finále vůbec neví o čem mluvím. Tak říkám: „Králfk, to jenu pagadí, zajac!“ Teď fakt pochopil. Najednou mu to přišlo strašně směšné a začal se smát, jako té králfkárně, neustále si to opakoval, aby to nezapomněl. Prý to musím říct doma ženě. Blázen! Docházíme k apartmánům a marketu, jdu pro něco k jídlu a pití a jdeme zpět do kempu. Máme toho dost po 17km a ještě celý den mluvit rusky. Převlékám se do plavek a jdu se vykoupat při zapadajícím slunci, voda je teplá, malé vlnky. Za placem kde máme postavený stan, jsou apartmány, kde bydlí Němci s kterými jsem se potkal první den a k nim se přidali ještě 3 Švýcaři. Trochu konverzujeme, ale nijak hojně, jen Alexandr se vykecal až do morku kostí, válel německy i francouzsky a jak známo Švýcarsko je země 3 jazyků a tak se domluvili bez problémů. Byl to příjemný západ slunce. Mě ovšem začíná být kosa, já jsem tvor do Sahary a tak lezu z vody, jdu do sprchy, pokud ovšem poteče. Aby totiž tekla voda, musí se napumpovat čerpadlo a to bez majitelů nejde. Teče, je to v pohodě. Oplachuji sůl a jdu se převléci a začínám si dělat něco k večeři. Je už skoro tma, kecáme ještě s Alexandrem, zapisuje si slovo králfkárna v azbuce a pak asi po 20h, padám za vlast. Alex jde postavit stan za plot kempu, do rákosí, aby ušetřil, raději bez komentáře. Kemp totiž stojí 5 mil na den.

Den čtrnáctý, úterý 7. října 2003, Anamur, TR Nachozeno: 10 km

Vstávám v 8h, v noci bylo pěkné vedro, dneska to nevypadá o nic rozdílněji. Vedro je už teď. Dělam si snídani a tu se z rákosí vynořuje Alexandr, vypadá svěže, všechno sbalené, společně teda snídáme a domlouváme co budeme dělat dneska. On navrhuje cestu na **Anamurium**, je to 3 km po pláži vzdálená oblast ruin starověkého města. Odmítám, dneska si dáme odpočinek, nic se nemá přehánět, vyrazím tam zítra. On vyrazí a pak mi prý sdělí jaké to tam je a zda to stojí za prohlídku. Po chvilce je pryč. Válím se u vody, nikde nikdo. Slunce pálí stejně jako včera, je tak 36 °C, asi ve 14h začíná pěkně foukat a tak je docela nebezpečné na slunci spát, člověk vůbec necítí jak to praží. Oblékám tričko a zalézám pod slunečnick, jenže to moc nepomáhá, kapku jsem se připekl, ale zavčas prchám do farmakempu. Mezitím se vrací Alexandr, povídá, že je to pěkné a velké. Cesta po pláži se dá zvládnout tak za 1,5h, vrátil se za 4,5h. Ale on je nadšený úplně ze všeho. Tak uvidím zítra. Je 16h, a on se rozhodl, že pojedje dál. Teď na noc? Ptáme se. A on nato, že když chytne dobrý stop, je v **Alanyi** a pak může pokračovat do **Manavgatu** a večer a tam si něco najde. On je fakt hrdina, spal i na mýtu na dálnici, u Jandarmi v zahradě a podobně, tak se ani nevzrušuju. Balí poslední věci, zapisuje si adresu a e-mail a s Pánembohem, je fuč. Třeba se setkáme znovu v **Manavgatu**, tam chci vyrazit ve čtvrtek, ale to by byla příliš velká náhoda. Jdu do marketu něco si koupit k večeři a na zítra. Ono je to k obchodu něco okolo 2 km a tak to hodinku zabere, jediný přístup je po asfaltce a tak ta výheň mě brzdí, ale není kam spěchat. Pozoruji v potoce zase želvy a kachny. Zbytek dne trávím plánováním cesty před stanem ve stínu olivy, hraním karet, které jsem našel v baru na pláži a bezduchým koukáním na moře. Veget. Spát jdu, když je tma, ale kolik je to nevim, nechce se mi hledat hodinky, dobrou...

Den patnáctý, středa 8. října 2003, Anamur, TR Nachozeno: 11 km

Vstávám jako obvykle, nad mořem je mírně zataženo. Chci se podívat na východ slunce, a nejsem jediný, jsou tu

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

i Němci a Švýcaři právě přicházejí, ale ty nejdou očumovat, ale rovnou skáčou do vody, jsou to otužilci, jen co jen pravda. Ovšem zataženo je stále a slunce ne a ne vykouknout a tak to vzdávám a jdu se nasnídat. Dneska se chystám na **Anamurium**. Po snídani vyrážím, na lehkou, jen s foťákem a vodou na ruiny. Ještě se mi nějak nechce vyrazit a tak jen tak sedím před stanem a koukám do blba. Jdu na záchod, musím přes celý kemp, jak se tak přibližuju k WC, začíná se ke mně přibližovat jedna slepice, když se k ní přidává kohout, nabírají na odvaze a zvyšují své stíhací tempo. Zkousím zrychlit, oni však zrychlují taky, ještě jednou zkousím zrychlit, ale vše se opakuje, ale teď mají i natažené krky, připraveni mě klofnout do nějakého palce koukajícího ze sandály, kam jejich natažené krky a hnusné oči neustále směřují. Když jsou asi 20 cm za mnou, zastavuji, otáčím se. Oni se zastavují také a čekají co bude dál. Čekáme kdo první udělá pohyb jak ve westernu, v zákeřném slepičím oku vidím snahu dostat se k mé noze, na kšáá nereagují, naopak stále se pomalinku natahuje, a tak dostala čáranec, kvoká jak natržená a lítá z ní několik brk. Kohout utekl. Zbabělec. Tím jsem si vybojoval prostor a mizím na hajzlík. Jsem zvědavý co vymyslí za odvetu při večerní vycházce. Vyrážím. Jdu přes nějakou stavbu za kempem. Za stavbou lezu přes pole a najednou stojím nějakému zahrádkáři na poli s burákama. Koukám kudy to vzít, abych mu nešlapal po úrodě. On na mě mává, ať to vezmu rovnou přes pole, že je tam silnice, tak jdu. Chvilku jdu mezi poli a staveními po silnici, najednou na mě začne dost brutálně štěkat nějaký pes, ještě, že vylezla jeho majitelka a zahrála ho. Signalizuje, že mám jít klidně dál přes její pozemek, že je to kratší. Jdu okolo apartmánů, některé se teprve staví a najednou jsem u moře. Jdu po pláži k ústí nějakého potoka, našťástí je tu lávka a tak ho zdolávám bez potíží. Už je zase pěkný vedro, vysoko přes 30°C, a v písku to moc nejde. Vracím se zpět na cestu u apartmánů. Turkové to staví všechno, ale úplně obráceně než jinde u moře, takže nikdy nevíte kde vylezete. Žádná cesta nevede k moři a souběžná z mořem, která by všechno spojovala je asi zbytečná. Navíc jsou všude zavlažovací kanály, přes které jsou mosty jen někde. Z ničeho nic cesta končí. Jdu zase na pláž, jde to dost blbě, po asi 500m se prodírám roštím, začínají už zde ruiny, teda občas je tu nějaký opracovaný balvan zapuštěný v zemi. Asi po půl hodině prodírání se křovinami, jsem na silnici, po té docházím, jak jinak než do kopce, k bráně do **Anamuria**. V budce, kde se prodávají lístky nikdo není a tak tam chvilku okouním, ve vedlejší restauraci také nikdo není a tak jdu pomalinku směrem do středu naleziště. V klidu si prohlížím staré město. Akvadukt na úpatí hory je celkem zachovalý, divadlo také, zbytek nic neříkající rozvaliny jsou v podstatě všude stejné. Fotím co stojí za to a jdu pomalu dál. Jsem zase u brány a stále tu nikdo není. Voláme zda je někdo v hospodě, ale nikdo se neozývá. Sedám si na lavičku před bránu a odpočívám. Došla mi voda a mám žízeň, snad někdo přijde. Asi za 10 minut přichází nějaký maník s taškou zeleniny. Jde rovnou do hospody. Říkám mu o vodu a pak si ke mě přisedá vrátý, co se vrátil s jinými turisty z naleziště. Chvilku tu posedím a pokecáme. Vracím se stejnou cestou jakou jsem přišel. Po cestě si, ale dávám odpočinek. Koupu se na druhé straně pláže než je kemp, chvilku relaxuji a jdu zase dál stejnou cestou až ke kanálu. Vidím jinou cestu a zdá se mi, že je lepší, tak jdu po ní, stále podél potoka. Po dost velkém kusu cesty se potok začíná točit na opačnou stranu a most nikde. Vytahuji GPS a zjišťuji, že vylezu někde na hlavní silnici daleko před **Anamurem**. Procházím okolo skleníků s banány, kolem polí s buráky, místní obyvatelé makají, v takovémhle vedru bych teda ve skleníku umřel. Jak mě vidí mávají, volají, „heloo“. Nakonec vylézám na silnici 3 km před **Anamurem** a 3 km od kempu. Jsme v jakémsi trojúhelníku. Nemůžu jít rovnou do kempu, protože tam nevede žádná, mě nyní dostupná cesta a tak mě čeká cesta 6 km dlouhá. 3km do **Anamuru** a pak 3 km do kempu, tak jak jsem šel první den, když jsem hledal kemp. Asi po 500m co jdu po silnici vidíme jak zprava vyjíždí dolmuš, musí tam být tedy cesta. Došel jsem až k tomuhle rozcestí a přemýšlím. Je to tudy rozhodně blíž, ale aby ta cesta vedla až ke kempu. Po několika minutách odpočinku a přemýšlení přijíždí nějakí kluci na prskoletu tou cestou, kterou jel před chvílí dolmuš. Ptáme se jestli se dostanu k moři, ale oni neumí nic jiného než heloo a bye. Vzpomněl jsem si, že na mapě bylo turecky moře „deniz“ a tak to už rozuměli. Že ano ta cesta vede až k moři, ale oni jedou po silnici, protože pro motorku je ta cesta špatná, alespoň tak, jsem to pochopil, ale to není důležité kudy oni pojedou, hlavně, že se dostanu do kempu. Cesta je stejná jako všude. Samý kámen, prašná, vede mezi skleníky s banány a poli s paprikami a buráky. Místní mávají, asi po 1,5km jsem u baráku kde na mě ráno štěkal pes. Tak tady už vím, kde jsem. Barák obcházím, pes neštěká už tolik co ráno. V potoce pozoruji želvy, je tu celá rodinka, asi 7 želv, od velkých po malé. Některé se sluní napůl ponořené do vody, ty malé se cachtají pod vodou. Docházím k poli, kde na mě mával ráno zahrádkář a signalizoval, že má i vodu. Ať si sednu a odpočinu si. S díky odmítám a pokračuji přes pole ke kempu. Volá ať si vezmu alespoň pár buráků, co suší za domem na slunci. Tak si hrstičku беру, aby se neurazil a pokračuji v cestě. Buráky jsou dobré, některé ty ještě ne příliš vysušené chutnají jako čerstvý hrášek. Přecházím pole, stavbu a už jsem v kempu. Chvilku odpočívám v kempu a pak jdu k moři. Naposledy se vykoupat a vyhřívát jen tak na slunci. Jak si tak ležím, slyším nějaký hluk. No, jeden ze synů majitele kempu a restaurace, heveruje ven z restaurace ledničku ke sprchám, zhruba tak 40m, tam do ní napustil vodu, trochu jí opláchl, vodu vytil a zase jí tím pískem táhl zpět do restaurace. Moc jsem to nepochopil, ale vyfotil. Zítra vyrážím dál. Švýcaři ty už odjeli dnes ráno a nahradil je jiný pár. Jdu se rozloučit

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

s Němci, ty jsou tady do neděle. Zaplatil jsem pobyt v kempu 25 milionů za 5 dnů, super cena. Po večeři balím batoh, abych ráno měl co nejméně práce a mohl vyrazit co nejdříve na další etapu.

Den šestnáctý, čtvrtek 9. října 2003, Side, TR

Ujeto: 200 km, Nachozeno: 8 km

Probouzím se, se svítáním a jdu mrknout na východ slunce. Balím stan a spacák a současně dělám snídani. V 8h jsem se všim hotov a tak se vydávám na cestu. Jdu po stejné cestě co jsem se včera vracel, přes pole s buráky, kolem štěkajícího psa, skleníků s banány až docházím na silnici, odkud včera vyjížděl dolmuš. Je 8:30h, jsem na hlavní silnici **Anamur - Antalya**. Mám úplně mokrá záda, tak převlékám triko a začínám stopovat. Je to první stop, pro přesun z celou bagáží. Nedaří se mi. Je skoro 9h a stále nic. Pomalu jdu dál po silnici, snad někdo zastaví. Zastavuje nějaký tranzit, ale dost daleko ode mě. Snažíme se jít co nejrychleji, běžet s báglem nejde a on trpělivě čeká. Došel jsem, chlapík vylézá z auta, dává můj bágl dozadu. Ptám se kam jede, jestli mě sveze do **Manavgatu**, a on, že jede do Antalye, žádný problém. Tak jedeme. Asi po 1 km nás zastavují policajti. Jdou za auto a vypadá to na pokutu. Po kontrole dokladů, řidič něco vypráví a nakonec ho pouštějí. V autě říká, že to bylo kvůli tomu, jak mi zastavil, a že zastavil kde neměl. Pokutu nedostal a tak to je fajn. Začínáme stoupat mezi hory a vidím, že anamurská oblast je totální placka, kde jsou jen skleníky a pole s banány. Silnice je samá zatáčka, stoupání a zase klesání, silnice však jak koberec. Řidič se s tím moc nemazlí, kde to jde, tam předjíždí, ale v určitých úsecích to nejde rychleji než 70km/h. Před Alanyi hory končí a je zde spíše rovina, tak to zase rozjel, jedeme tak 110-140 km, fakt to hulí. Z ničeho nic se uprostřed silnice objevili policajti a zastavují nás, ukazují, že máme zajet ke kraji. Řidič místo toho, aby je poslechl, jede přímo na ně a šmátrá pod palubkou. Absolutně nevíme co se děje. Zastavuje až těsně u poldy a podává mi asi 8 propisek. Kamenný výraz policisty se změnil na zářící sluníčko a s radostí si je vzal. Chvilku se vybavují a smějí, když se k nim přidal druhý z hlídky. Pak viděl mě, pochopil, že nejsem místní, tak se ke mě začal hrnout přes okénko a podávat mi ruku. „How are you?, Are you from?, What's your name?“ odpovídám, že z ČR, Pavel on z širokým úsměvem, že on se jmenuje Alibaba a jestli známe příběh o Alibabovi a 40 loupežníků, asi mi ten příběh chtěl vyprávět, vypadal tak, po malé chvíli nás nechal jet. Míjíme Alanyi a míříme **na Manavgat**. Kolem **Alanye** jsou v kaskádách na svazích k moři záplavy banánovníků. Zastavujeme, na cigáro a koupit čerstvě utržené banány. Dostávám na ochutnání a po chvilce pokračujeme. Byli výborné. Přijíždíme do **Manavgatu** a řidič se nás ptá kam chci, jestli do centra Manavgatu nebo do **Side**. OK, veze mě do **Side**. Je to asi 5 km od **Manavgatu**. Zastavil přímo v centru Side u otogaru. Loučíme se, dávám mu cigarety, zářil jak sluníčko a odjel. Ještě zahoukal a zamával a pak zmizel v dopravním ruchu ulice. Ujeli jsme 200 km. Rozhlížím se hledáme nějaký poutač na kemp. Přichází ke mě mladík a ptá se jak mi může pomoci, říkám, že hledáme kemp, ukazuje mi cestu, v podstatě stojíme přímo na cestě z něj. Dobrá trefa. Jdu se zeptat na cenu. S recepčním dohaduji cenu za stan nebo za bungalov a nakonec volím bungalov, protože je zataženo a spadlo i několik kapek, bude to jistější. Platím na dvě noci, protože za jednu chtějí 20 mil, a za dvě 30 mil, alespoň si to tu pořádně prohlídnu. Po ubytování jdu do města. Fouká tu dost silný vítr a písek mám všude. Naleziště rozsáhlé, vykopávky se táhnou až k moři, kde je mimo jiné zbytek **Apollonova chrámu**. Je to zde pěkné, části jsou velmi udržované, části zase naopak. Prohlídkou trávím přes 3 hodiny. Jdu do centra **Side**, což není nic jiného než snůška pozlátka, hluku z restaurací a lákadel pro turisty. Ozývá se tu jen němčina a řev potřeštěných slepic, které na sebe poutají pozornost. Restaurace jsou poutavé, tím že mají výhled na moře, ale ceny za večeři vážně nejsou pro nás. Obchůdků je tu moře, jeden vedle druhého, ale je to jako když jdete na vietnamskou tržnici. Jediné co je moc pěkné jsou cukrárny, těm se nepodobá v Evropě nic. Ochutnávka tureckého medu stála za to. Došel jsem k **chrámu Apollona**, který se hrdě tyčí na břehu moře. Je tu příšerné množství lidí, ale zažil jsem i horší davy, to je fakt. V jedné hospůdce si dávám pivo a koukáme na davy turistů. Vymotávám se z uliček a docházím k otogaru, zjišťuji si ceny časy na zítřek k **Manavgatu**. Jdu do kempu. Mezitím se to trochu rozfoukalo a svítí i slunce, ale tady už není takové teplo jako dole na jihu, tak kolem 28 °C. Cestou do kempu se zastavuji v malém obchůdku, kde kupuji vodu, chleba. Dávám sprchu a už vařím polévku, docela se na ní těším. Pokojík je docela zasmrádlý, ale relativně čistý. Po večeři si lehám a brzy usínám.

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

Den sedmnáctý, pátek 10. října 2003, Side, TR Nachozeno: 20 km

Ráno vstávám po 7 hodině, dávám si něco ke snídani, co zbylo od večere, sedám si na terasu a piji čaj. Rána už tady nejsou tak teplá jako v Anamuru a tak snesu i košili přes tričko. Jsem teplomilný a když se rozmazlíte v říjnu ve 35°C, tak to vám potom 25°C nějak nestačí. Jdu po 9 hodině na autobusák, že se dopravím na **Manavgat**. Nějaký chlapík mě posílá na hlavní silnici, že za chvíli bude jeden bus projíždět, ať si na něj mávnu, jsme už naučený dělat co říkají a tak činím. Po chvíli sedím v dolmuši, na kterého jsem si dle doporučení mávl. Platím jeden meloun a vezu se. V **Manavgatu**, hned na okraji města vidím ceduli s nápisem **Şelale Manavgat**, to je to kam chci. **Şelale** je po turecky, vodopády. Jsou to slabé 4 km a tak vystupuji z dolmuše a vydávám se na pochod. Procházím okrajem města, kde kopou nějaké potrubí nebo co a tak je všude hlína a písek. Vyhýbám se stavbařům chodníkům a místním obyvatelům, kteří všichni někam moc a moc spěchají. Brzy se ruch města mění na opuštěnou ulici kudy občas projede auto, ale spousta autobusů s turisty. Mám jistotu, že zatím jdu správným směrem. U vodopádu jsem v 10:30h a je vedro. Vstupné je 2 mil. a tak jdu samozřejmě dovnitř. Jde se parkem, kde je nádherný stín a hukot vody je dost příjemný. Park z ničeho nic končí, tedy cesta a začínají různé lávky, které se napojují s jinými cestami z betonu, aby jste viděli vodopád ze všech možných stran. Turistů je tady docela dost, ale u vody jich moc není a tak se dají udělat celkem čisté fotky. Park je totiž v obležení restaurací a obchůdků s cetkami a suvenýry, hrůza. Je brzy a tak u restaurací nikdo nevyřvává jak je dobrým zvykem, nosí sirové kebaby a napichují je teprve na rožně. Vodopád je nádherný. Je ve tvaru podkovy, asi 2-3metry vysoký, něco jako Niagára v malém provedení. Voda je průzračná, září modro zelenými barvami, dole kde voda dopadne na spodní hladinu řeky, je bílá čepice. Bomba. Okolo hlavního toku je spousta ramen, které uměle ozdobili kameny, rostou na nich lekníny a řasy se komíhají pod hladinou jak vlasy Rusalky. Je to pěkné, myslím, že to stojí za návštěvu. Zpátky jdu po silnici, po které jsem sem šel a začínám stopovat, dneska chci stihnout ještě **Aspendos**. Povedlo se. Zastavuje mi dobře vyhlížející muž a když mu říkám, že chci na silnici na **Antalyi**, no problém a vezu mě dobrácky až na otogar. Stačil mi dokonce zastavit i autobus, který zrovna odjíždí na Antalyi. Děkuji a on odjíždí. Když už mi tedy zastavil autobus, jdu se zeptat řidiče kolik by to stálo do **Aspendosu**, je to 30 km. Prý 2,5 mil. Nechce se mi to platit a tak děkuji a vracím se k původnímu plánu. Stopovat. Přecházím zpět na hlavní silnici a začínám zase stopovat. Zastavilo mi hned první auto, je to dodávka něco jako naše 603. Jedou v ní dva a tak mě berou. Nějak se dovnitř nacpeme všichni, jedeme a vesele konverzujeme. Ptají se odkud jsem, co se u nás pije nejvíc, tak říkáme pivo a oni zase čaj, trochu rozdíl, ale je to tak. Těch 30 km, je v téhle poloze fakt dlouhých. Nadib a Akim se jmenují jedou do Istanbulu jak mi prozradili, říkají, že tam budou zítra odpoledne, jedou prodat zboží co mají vzadu. Mám se prý zastavit až se budeme vracet a přespat u nich, dá mi adresu, to jich budu mít požehnaně. Uběhlo 20 minut a jsme u cíle, skoro. Vystupuji na odbočce k **Aspendosu**, loučím se Akimem a Nadibem, dávám jim cigára, jsou nadšení, že na adresu zapomněli a brzy mizí v dálce. Scházím z nájezdu na odbočku k **Aspendosu**, ukazatel ukazuje 4 km. V pohodě. Na křižovatce číhají taxikáři, snažím se dělat, že nevidím a neslyším, ale oni jsou hbití a tak se ke mě sbíhají. Spouští, že mě tam odvezou, že na mě počkají a pak zase odvezou zpět. Vyhrávám jdu pěšky. Nedokážou pochopit, že by turisté chtěli chodit pěšky, když nemusí. Po 500 metrech docházím k mostu, původně jeden z nejstarších mostů, nyní po betonové úpravě, své stavební kouzlo ztrácí, ale když si na něj stoupnete, cosi se mění. Je pěkně zakulacený a tak když na něj vstoupíte tak mírně stoupáte a na konci zase pěkně klesáte. Tak jsem si také vystoupal a koukám jak blázen. Pod mostem jsem očekával krásnou řeku jak jsem tady v Turecku zvyklý, ale opak je pravdou. Pod mostem se valý hektolitry bahna, řeka bahna. Peřeje bahna, bubliny z bahna, v životě jsem tohle neviděl, a že Ohře umí být také pěkně špinavé. Nejspíš je tak bahnitá z těch včerejších mraků nad horama, u nás u moře spadlo pár kapek, ale tam nahoře to byl asi tanec. Jsou tu davy německých turistů, které autobusy vysadí na jedné straně mostu a oni si most přejdou a na druhé straně si zase nastoupí do autobusu, který to mezitím objel po silnici. Tomu říkám poznávat krajinu. Po prohlídce pokračuji po silnici dál k **Aspendosu**, mívá mě spousta busů a turisté čučí jako kdyby v životě neviděli jít někoho pěšky. Asi po půl km procházím malinkou vesničkou, no spíš je tu několik baráků a něco jako hospoda, ale nikde nikdo. Mají tady, ale fabriku na zpracování drahokamů, všude jsou vojáci se samopaly, fakt, suprově hlídaný. Následuje další vesnice, je vidět, že tady jsou na turisty zvyklí, všude stánky se suvenýry, jako jsou trička a ručníky, hnus. Nějaká odporně tlustá ženská sedí s jinou tlustou na obrubníku chodníku, okolo nich pobíhají děti od 3 let. Jak mě zmerčila, hbitě vstává a vykračuje si to rovnou ke mě. Pokřikuje: „how are you, are your from? atd., nakonec jestli nemám bonbóny nebo žvýkačky pro děti, tak to fakt nemám. Ovšem tahle silnice nikam nevede, teda vede, ale k hotelu a parkovišti u restaurace, kde je natřískáno autobusy co mě předjeli u mostu. V dálce jsou vidět rozvaliny a tak si je fotím a jdu zpátky na rozcestí, abych pokračoval správným směrem. Po 10 minutách jsem na konci vesnice, kde je škola a děti mají nejspíš přestávku nebo co. Všechny jsou před školou a dělají úplně stejný

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

blbosti jako ty naše. Jen v těch uniformách, které jsou stejné pro kluky i holky. Jsou to jasně modré šaty, většinou je mají tak ke kolenům a bílé límečky. K tomu mají bílé přízové punčochy. Holčičky jsou celkem čisté, ale kluci...Hned za zatáčkou za školou je parkoviště, které zrovna dělají. Jezdí tu cisterna s řídkým asfaltem. Za ní jede auto se šterkem, který se hned zapouští do horkého asfaltu. Dva maníci upravují šterk hráběmi a lopatou a pak vše dokončí válec, který to pořádně zalisuje. Mají to vychytané, tady se asfaltová sinice neroztéká a ani se na ní nedělají bubliny, a to jsou tu pěkná vedra. No nic, hned u parkoviště je vchod **do Aspendosu**. Je to rozsáhlé staré město, nyní ruiny, kde má být nejzachovalejší divadlo z antické doby, jsem teda zvědavý, už jsem jich viděl po středomoří spoustu. Vstupné je 10 milionů, což je teda brutál ale co. Vchod hlídají vojáci, dvojitá kontrola lístků, to je jako když tam mají zlatou pokladnu. Jdu dovnitř. Divadlo je opravdu pěkné, je dost velké a zachovalé. I zadní stěna stojí, i když jí chybí chodba, která je nad schody, odkud se po představení odcházelo. Jediný co mě za ty prachy sere je, že v podstatě nikam nemůžu. Všude jsou zátarasy nebo plachty, že pod nimi není nic vidět. Jdu se podívat po okolí, na ostatní památky. Je tu stadion, pohřbený pod asi 3m roštím, stejné je to i s templem a jinými stavbami. Ovšem basilika, na vrcholu jakého si kopce, se všemi stěnami je supr, jinak jen zbytky zdí, které trčí z roštů. Tady ze shora je moc pěkný pohled na divadlo a fotky se také vydařili. Fakt to stojí i za ten vstup, jeden to obhlídne vyfotí a když si dá na čas, za hodinku to má prošlé. Já to zvládnul za 45 minut. Kdyby to tady vysekali, tedy tu trávu a roští, mohlo by se to rovna velikostí **Side**. Je hrozné horko, je 35 °C, nebe bez mráčku a já se vydávám na cestu zpět. Ve vesnici si dávám u jednoho malého obchůdku malý voraz. Kupuji si vodu pivo. S majitelem si chvíli povídáme, kam až mu stačí znalosti angličtiny, pak do toho plete němčinu i turečtinu a už nevím nic. On je, ale velmi spokojený a z ničeho nic přinesl granátové jablko, ze své zahrádky. Výborné. Ukazuje mi svou zahrádku za domem a říká, ať si utrhnu víno. Obrovské hrozny vína, sladké, výborné. Děkuji a vydávám se na cestu zpět. Po chvíli mi zastavuje nákladák, co na budující se parkoviště vozí šterk. Veze mě až na křižovatku hlavní silnice do Antalye. Přečezím na druhou stranu silnice a začínám stopovat. Asi po 5 minutách mi zastavuje nákladák. Veze mě až do **Manavgatu**, na odbočku do **Side**, odkud je to do kempu asi 4-5 km. Řidič je kus, po cestě však dělal pořádné blbiny. Za jízdy si lil vodu z flašky do kelímku, jako by se nemohl napít rovnou, jenže se do kelímku netrefil, polil volant i přístrojovou, naštvál se a chtěl zbytek vody vylít z okna, jenže se opět netrefil do toho otevřeného, ale do toho malého bočního, zavřeného, prostě bourák. Nakonec mu jí nalévám a podávám já. Střídavě vypíná a zapíná rádio, zpívá. Z ničeho nic zastavuje a odchází k nějakému baráku, zjišťuji, že je to pekárna. Po chvíli se vrací s taškami v ruce. Vyrážíme zase na cestu a z tašky mi podává krajíc chleba, je teplý a moc dobrý, také mám za celý den hlad, tak se ani moc neostýchám. Sleduje jak jím a když dojdám dává mi další a tak to jde až do té doby než dojdeme všichni chleba co měl nakrájený už z pekárny. Jsme na křižovatce, loučíme se, děkuji za svezení a dávám mu cigára, oni jsou šťastní všichni a tak nemá cenu zase psát, že měl radost. Jdu po silnici okrajovou částí **Side**, což je moc hezké prostředí, samé nové domky, obchůdky a restaurace. Koukám, že by jsem si dal něco k jídlu, ale je tu vše moc drahé, tak docházím až do kempu. Beru si plavky a jdu k moři, vypadá to. Že letos už naposledy. Na pláži už moc lidí není, ale ve vodě nikdo. Jeden člověk se osmělil a jde, tak koukám jak se bude tvářit i jak je to hluboké. Je to mělké, takových 20m od břehu je stále voda po pás. Voda je špinavá od písku a chaluh, ale dál už je to čistší. Voda je teplá jak kafe. Ovšem po vylezení je to na deku, hrozně fouká vítr a není to nic příjemného. Po vykoupaní jdu zpět do kempu. Začíná se stmívat a tak jsem to stihl tak akorát. V místním obchůdku, hned vedle kempu kupuji vodu, chleba a jdu něco uvařit. Dnes jsem se docela prošel a tak usínám dost brzy.

Den osmnáctý, sobota 11.října 2003, Pamukkale, TR
Ujeto: 320 km, Nachozeno: 13 km

Ráno vstávám v 7 hodin, balím, dnes vyráším do **Pamukkale**. V 8h, přijíždí majitel a tak mu jdu zaplatit za dvě noci 30 mil., a vydávám se na cestu do Manavgatu na hlavní silnici. Snad mi bude přát štěstí a něco stopnu. Jdu po silnici, cestou si dávám snídani, asi v 8:30h, jsem na křižovatce a začínám stopovat. Zhruba za 5 minut mi staví cisterna s benzínem. Vezme mě do Antalye, jede do přístavu. Zatím jsem neměl se stopováním žádný potíže, nejdéle jsem stál 20 minut, stop tu není problém. Asi po 1h jsem v Antalyi. Projíždíme celé město, pak zastavuje a ukazuje mi směr na **Denizli**, kudy mám jít, on pokračuje dál do přístavu. Řeknu vám, to je město jak kráva, provoz jak v Praze a těch lidí. Všude reklamy, není to, na co jsem byl zvyklý za posledních 18 dní. Klid tady rozhodně už není. Jdu po hlučné, široké ulici stále dál, má tu být někde otogar. Stále ho nevidím a tak zkusím stopovat, zastavilo hned první auto, peugeot, něco jako tranzit. Ochotně mě nakládá a jedeme. Umí slušně anglicky a tak říká, že jede od zubaře, že mě vezme 10 km za město, protože pak jede jiným směrem, on na **Burdur** a já na **Denizli**. Zastavuje téměř uprostřed křižovatky, tak vystupuji co nejrychleji. Přečezím, spíš

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

přebíháme silnici a jdu za benzínku za křižovatkou a zvedáme opět palec. Je teplo, stojím u cedule **Antalya** a ani ne za 10 minut stává malá dodávka s rybama. Chlápek jede do Istanbulu, takže mě hodí až do **Denizli**, což je supr. Smrádek z ryb je to teda pěkně. Je úplně nacpaný a tak nezbývá nic jiného než si vzít bágl na klín. Tak to bude teda nářez, 220 km s báglem na klíně, zapřeným o palubku. Už teď, po chvilce my tuhne zadek. Konverzace ani nevázne, umí anglicky a tak stále něco vypráví. Třeba, že byl 25 let v armádě, že ho nebavilo se každou chvílí stěhovat, tak s tím fláknul, koupil si tuhle dodávku a dělá do přepravy. Má recht, co v armádě. Silnice se začíná točit a zvedat do hor. Je to moc hezký pohled shora dolů na Antalyi. Od moře je to obrovská zátoka a město se zvedá daleko do svahů hor. Je velké, asi 600 000 obyvatel. Ovšem řidič nejede nijak pomalu, stále okolo 90 km, protože silnice je naprosto perfektní. Cestou potkáváme několik radarů, ale vše v pohodě, zdá se, že ví kde jsou. Cesta neustále vede mezi horama, projíždíme několik pass, tak okolo 1400 m. n. m, někde jsou to jen holé skály, jinde zase zalesněné, krásné kopce, skoro jak na Šumavě. Je tu i pěkná náhorní plošina, fakt může mít tak 80 km. A na téhle placece, uprostřed hor, pěstují rajčata, papriky, ale hlavně melouny. Ty jsou všech barev a tvarů. Celou tu dobu co jsem v Turecku, tak stále potkávám jednu rostlinku, pořád nevím co to zač. A tak jak teď jedeme vidíme jí opět, ale teď pořádný pole. Neváhám a ptám se řidiče, co je to za rostlinku. Tabák, říká. Aha. Pro někoho budu asi jako jantar, ale nikdy jsem jí neviděl, tak teď vím jak vypadá tabák. Na to, že je to takový svinstvo (né, že bych zakazoval kouření, každého věc), je to moc roztomilá květinka. Mám dřevěnej zadek, ale můžu se trochu hýbat, mám vedle sebe i trochu místa, kam se vleze bágl a tak si dělám pohodlí. Je puštěná klimatizace, tak mi není ani vedro. Po 3 hodinách jízdy a poloh nejmíň 100, rybího smradu a nyní už i zimy z klimatizace jsme v **Denizli**. Sjíždíme z hor a před námi se rozprostírá město jak kráva, 270 tis. obyvatel, ale je až strašidelně roztahaný. Je částečně v údolí a rozbíhá se do všech stran do úpatí hor. Tady vidím první jakoby paneláky, kromě Istanbulu teda. Provoz je taky drsněj. Projíždíme dost velký kus městem, vidíme hnědou ceduli **Pamukkale** a tak zastavujeme. Opět skoro na křižovatce, nevím co to mají za blbej zvyk. Loučíme se a děkuji za svezení, chci mu dát cigára, ale on je nechce, že nekouří. Kapku nechápu, první Turek co nekouří. Tady je zataženo, ale zima není. Není to 35 °C, ale asi tak 25 °C, takže rozdíl docela ano. Jdu asi tak 3 km, po jedné z rušných silnic, ukazující směr na **Pamukkale**. Snažím se najít něco k jídlu, teda ne na zemi, ale nějakou lokanou. Nic. Všude jsou jen opravny, truhlárny, pneuservisy a PC obchody. Jdu kousek od silnice, mezi nějaké domky v domněni, že tam by mohla být alespoň prodejna s chlebem, nic. Jen lidé zírající na mě s otevřenýma pusama, ženský se schovávají, chlapi zdraví a smějí se a haranti lítají jak pomínutý a volají "hi, hi .. Vracím se na hlavní, ať neztratím směr a pokračuji stále dál. Snad dorazím brzy někam za město kde něco stopnu, tady ve městě to zrovna nejde. Nedaleko vidíme supermarket a tak jdu koupit, alespoň ten chleba a něco na večer. Jak jdu po ulici dál, je tu cestovka co jezdí i do **Pamukkale**. Nahaněč mi vše vysvětlil, cena je 1 mil, je to 20 km, souhlasím, takže O.K. stopne mi dolmuš. Chvilí čekám, koukám po okolí, a co nevidím, asi 10 m ode mě, je lokanta. Jak zákon schválnosti. Neváhám a jdu si dát něco k jídlu. Nahaněč mě nechce pustit, ale když říkám, že jdu jenom na jídlo, nic nenamítá, jako by snad mohl. Vlezu do lokanty, sesypali se na mě snad všichni a vedou si mě k pultíku s výběrem jídel. Což o to, dal bych si, ale chci jen kebab do ruky, ať můžeme jít k busu, aby mi neujel. Vysvětluji co chci, mluví jen turecky, ale můžou se přetrhnout. Div, že mě neusadili na židli! Čekám zhruba pět minut a začíná mi to být divný, protože nikde nikdo nic nedělá, a šéf stojí ve dveřích a na ulici vyřvává. Asi po dalších 5 minutách se přičítal nějaký hoch, s kebabem v ruce, dává ho na talíř, ubrousky a už mi ho nese. Jsem mimo. Oni ho běželi koupit někam bůh ví kam, aby nám mohli vyhovět. Chápete to? Neumím si představit jak jdu u nás do bufetu, chci pizzu a oni, protože jí nemají poběží do půl km vzdálené pizzerie jí koupit, donesou mi jí, skoro si u toho popálí ruce a s úsměvem mi jí prodají. Byl výborný. Vracím se zpět na pomyslnou zastávku a čekám. Netrvá dlouho a nahaněč divoce mává rukou na klasický dolmuš. Zastavuje, pomáhá mi s batohem, v podstatě mě dovnitř narval, je totálně nacpanej a jde dopředu něco dohadovat s řidičem. Jak jsem říkal, klasický dolmuš, platí se rovnou řidiči, ale jsem úplně vzadu, namačkaný mezi místní pracující lid. Prohlízejí si mě jak opici z ZOO, ale když se střetnou naše oči z jejich, neuhnou, usmějí se a pozdraví. Zvláště jedna drobná zahalená slečna, se moc pěkně usmívá. Jsou vážně slušní, myslím, že se můžeme od muslimských národů leccemu naučit. Pomalu se dolmuš uvolňuje, lidé vystupují v hojném počtu. Po 20 minutách jsme v **Pamukkale**, vystupují a jdu k řidiči zaplatit cestu. Asi mi moc nevěřil, protože také vylezl z autobusu a mířil rovnou ke mě. Když viděl, že máme prachy připravené v ruce a jdu s nimi k němu, usmál se, poděkoval a zase zalezl. Dolmuš odjel a já měl možnost teprve se rozhlédnout okolo sebe. Tady už je jasno, modro a i o něco tepleji. Chladno mi bylo nejspíš jen z té klimačky a proto se zdálo, že je zima. Je to mini vesnička s několika domky, ale desítkou hotelů. Všude okolo silnice stánky se zbožím, které mi nic, ale vůbec nic neříkají. To vše je na levé straně od silnice a napravo je to, co chci vidět, proč jsem tady. Travertinové kaskády a jezírka. Náhhera. Je tu sice část zahnědlá, ale zbytek je sněhobílý. V nějakým cestopise před touhle cestou jsem četl, jak je to tady hrozný, špinavý a ztráta času sem jezdit. No můj první dojem je pozitivní, uvidím co je vidět ze shora. Začíná se ke mně blížít nějaký chlápek, tlustý obličej, rybí oči, od pohledu otrapa. Pokřikuje na mě anglicky: „odkud jste přijeli?“ Česky na něj hulákáme:“ co je ti do toho“ a jdu dál. Odešel, teda ani ke mě

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

nedošel. Hledám nějaký hotýlek, ale zatím nevidím nic malého. Přichází ke mně chlapík, slušně pozdravil a ptá se odkud jsem a jestli nechci hotel. Říkám, že něco hledám a tak začíná konverzace na téma peníze. Říká, že za 50mil. má skvělý pokoj s výhledem na kaskády, já na něj: "What?, fifty?" a on s úlekiem v očích o krok odstoupil dozadu a říká: "no, no fifty fifteen". Říkáme mu, že stejně nechci, že jdu do nějakého kempu. A on na to, že kemp stojí 10 mil. je tam zima, štípou tam komáři. Povídám, že mi to za 10 mil. nevádí. On na to, jestli půjdu do jeho hotelu, když nám udělá cenu na 10 mil., mám teplou vodu a nejsou tam komáři. Domlouváme se tedy na dvou dnech, 20 mil. A vykračuji si to za ním do jeho hotelu. Jdu z kopečka do středu městečka, zahýbá do uličky a už jsme na místě. Ukazuje mi pokoje, ať si vyberu. Trošku kecal, ani jeden pokoj nemá výhled na kaskády, celý hotel má totiž okna na druhou stranu. Z oken je výhled tak akorát na baráky. Vybrat mi dává mezi pokojem s otevíracím oknem a s oknem co otevřít nejde. Bereme ten s tím oknem funkčním. Jen co zavřel dveře, začínám vraždit komáry. Takže kecal pořádně. Jdu vyřídít na recepci placení a vyplnit dotazník, tady v Turecku se vyplňuje papír odkud jedeš a kam máš namířeno, mimo jiné dotazy a údaje. Hned po vybalení věci se jdu podívat ke kase u jezírka, kolik stojí vstup. Chtějí 5 mil. Povídám si s chlápkem v kase, má slušivou uniformu a je docela veselý. Pořád si zouvá a nazouvá boty, volá „good year“ a z bot tahá noviny, asi blázen. Po chvilce se loučíme, že přijdu zítra a on mě pouští bez placení nahoru, cože? Máme jít teď nahoru a bez placení? Jasně, jen běž. Fajn, jen je smůla, že jsem si vyšel jen tak na lehkou, bez foťáku, to mě teda pěkně sere. Když se ohlídím zpět na strážníka jestli si to nerozmyslel, snaží se vyhodit do koše ty noviny z bot, ale fouká vítr a tak ty noviny lítají ven a on je chytá všude možně. Po pár metrech si musím sundat boty a jdu jakýmsi brouzdálkem nahoru do kopce po travertinu. Myslel jsme si, že to bude studený, ale není, ta voda teda ano, ale zatím to jde. Je už okolo 17h a tak to rychle projdu ať víme co zítra fotit. Prohlídka je dlouhá, nad jezírky je rozsáhlé naleziště vykopávek a ruin, římského města **Hierapolis**, je tu moc pěkné divadlo, stadion, agora i pozůstatky templu. Prohlídka mi trvala až do tmy, skoro 3 hodiny. Postupně scházím kopec, přístupové cesty, turistů tu ani moc není, tak se jde celkem plynule. Voda je studená, nohy zebou a tak spěchám dolů, abych si mohl nazout ponožky a boty pro zahřátí. Úplně dole, v již zmiňovaném brouzdálku, kde voda stojí, lehce rostou řasy a pěkně to tu klouže. Jak ho tak opatrně mýjím, jistý pán se tu tak namázne, že jsme všichni okolo mysleli, že si zlomil nohu. On však vstal, něco zaklel a odešel. Dole si ještě povídáme se strážníkem a po chvilce odcházím. Je tma, ale travertiny jsou tak osvětlené, že je to tu jak v pravé poledne. Fungují 24 h denně, nezavírají. Jdu cestou k hotelu a nahaněči restaurací začínají svou směnu, nikam nejdu, kebab do housky za 3 miliony, když jsme je celou dobu jedl za 750 tis. – 1 mil.? Kdepak. Jeden se ptá odkud jsem, když říkáme, že z Čech, s úsměvem a velkou námahou volá: "Nedvěd, Kouba", znalosti má. Jdu do malinkého obchůdku pro něco k snědku, stejně to končí u chleba, který je poslední. To mám radost, protože ve dvou předešlých obchodech mi řekli, že další bude až ráno. Ještě se tak koukám po obchodě co bych ještě koupil a do obchodu vcházejí dva mladí kluci. Mluví německy. Obchodník německy i anglicky. Dneska se hraje fotbal GR – TR a tak všichni společně konverzujeme na téma fotbal. Jeden z nich je Argentínek a ten si začíná z obchodníka dělat legraci, že Turecko prohraje, protože to budou mít s GR hodně těžký. Debata byla tak živá, že to vypadalo na sázky o skóre, ale k tomu nedošlo. Chlapík se fakt pobavil a z pod pultu vytáhl chleba, který měl připravený domů, pro sebe. Prodal jim dva bochníky a všichni byli spokojení. Já jdu na hotel, na pokoj, do sprchy a do postele. Brzy usínám.

Den devatenáctý, neděle 12. října 2003, Pamukkale, TR

Nachozeno: 16 km

Ráno vstávám v 8h, jako většinu dní. Po snídani se vydávám do vesničky **Karahiyat**, vzdálené 8 km od **Pamukkale**. Silnice se klikatí do kopce a zase z kopce a nikde v dále není nic vidět, tak uvidím. Podle prospektů má být v této výšce, travertinová stěna hnědočervené barvy, říkají jí **Red water**. Zajímá mě to a tak se vydávám na cestu. Jdu zhruba půl hodiny, sluníčko se začíná rozehřívát a v jedné zatáčce mi zastavuje auto, aniž bych se o něco pokoušel. Chtěl jsem se vážně projít, ale neodmítl jsem a nasedl. Chlapík mě odvezl až do středu vesnice **Karahiyat**, on jede ještě někam dál do hor, ale vůbec mi neporadil, kde by ta stěna mohla být. Jdu se tedy ptát po vsi. Kousek ode mě stojí dva autobusy pro turisty, tak jdu k nim. Ty přeci musí vědět kam ty lidi chodí, né? Tak se ptám u toho prvního busu, ten sice poslouchal, ale nerozuměl ani slovo, místo odpovědi začal něco hulákat na svého kolegu, který něco kutil pod busem. Vylezl a už z dálky pokřikoval: „How are you?“ Věděl jsem, že teď se to dovím. Nasměroval mě a během 5 minut jsem byl na místě. Když jsem ten zázrak přírody viděl, stál jsem jak opařený a pak se začal smát. Na malém, oploceném plácku se uprostřed nacházela hromada hnědého čehosi, po které stékala voda, tedy hnědá voda, tudíž spíše bahno. Jdu tedy dovnitř, abych se podívali z blízka. Místní začínají otevírat obchůdky se suvenýry, ale ještě jich tu není mnoho a tak procházím v pohodě bez

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoli dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

placení, protože v kase nikdo není. Jinak za 2 mil. Za prvé, je to zhruba 30-40 cm vysoký val, ne 2 m, jak píší v příručkách turistů, kráter je hluboký tak 15-20 cm, voda, která vyvěrá z jednoho místa hromady kamenů, je vařící. Hromada má několik barev. Od světle hnědé po tmavou s tóny červené, modré a zelené. Nevypadá to nejhůř, ale ani nijak zvlášť krásně. Pozoruji zájezd Rusáků a fakt se bavím. Holky na půl nahý, zmalovaný ksichty jak šlapky, vřískají a vodu na sebe cákají jak paka. Nejlepší na tom je, že voda je pěkně rezavá a oni jsou totálně zasraný. Dvě tu jsou opravdu na pěst. Vypadají jako hvězdy spolku. Všechny ostatní holky je poslouchají a kluci z nich nespouštějí oči, všechny jejich pohyby, nejčastěji ty v předklonu, zády k nim, pěkně komentují. Všechno si to točí na kameru a všichni se dokonale předvádějí, ty jejich komentáře jsou slušně odporné. Ty dvě hvězdy si začaly tu hnedou sračku nabírat do PET fašky a to mě teda dodělalo. Pravda, ta voda je termální, ale že by byli tak omezené a brali si ji domů do Moskvy, je teda brutus. Asi na plet'ovou masku. Zhruba ve stejnou dobu začalo divadlo jednoho ruského hochy. U pramene leželi velbloudi a on kolem nich začal poskakovat a dorážet na ně, samozřejmě pro záznam na kameru. Majitel velbloudů se asi kapku nasral a bere své miláčky za uzdu a chce je odvést pryč. Rusák cítí příležitost a začíná pózovat s velbloudy, spíše před nimi. Všichni fotí a točí a velbloud začíná konat své potřeby a rus stále pózuje, něco tam mele, chvílku mu trvá než zjišťuje, že se mu všichni smějou a nefotí, tak se ohlédl a vidí jak mu velbloud močí přímo za záda. Byl to povedený kousek. Malinko se začervenal a pak už se sbíral k odchodu. Konečně. Jsou to uřvaný komedianti. Děláme několik fotek bez nich. Jo, když se dobře postavíte a nastavíte si dobře foťák, vyfotíte tu hroudu taky tak, že budete myslet, že je 2 m vysoká. Odcházím, rusáci mě míjejí autobusem, čumí jak paka. Procházím vesničkou, je poměrně dlouhá a moc hezká. Na náměstí, kde zastavuje i dolmuš, vystupuje spousta lidí, ale během chvílky byli ti tam. Je tu také jedna travertinová vyvělina, je o moc hezčí než ta jejich slavná **Red water**. Samozřejmě ji fotím. Přicházejí k mě nějakí mladí Turci a prosí, zda bych je nevyfotil, jasně že ano, a je to. Pokračuji v cestě zpět. Docházím až k zadnímu vchodu do **Hierapolis** a **Pamukkale**, ale nechci platit 5 mil. A oni mě zase nechťejí jen tak pustit, logické. Tak jdu kolem vykopávek hrodek, které nejsou v placeném pásmu a po chvíli jsme zase na silnici do **Pamukkale**. Jdu dolů do městečka, cesta ubíhá, je převážně z kopce. Zpátky ve městě si jdu dát něco k obědu a trochu si odpočinout. Odpoledne jdu ven, udělat nějaké ty fotky jezírek. Stoupáme po travertinu do kopce až na vrchol kaskád a začínáme v **Hierapolisu** to, co jsme včera nestihl. Jdu do levé části města, kde je moc pěkná agora, spousta základů domků, několik vstupních bran do města, bazilika a malých chrámů, tedy jejich částí. Je to upravené a čisté, popisky ve třech jazycích, což také není všude. Je vedro, 30 °C, nebe bez jediného mráčku. Jdu ke stadionu, části obvodových zdí a části schodiště a sedaček, to je zatím nejvíc zachovalý stadion co jsem kdy viděl. Ani v Delfách v Řecku a ani v Olympii nebylo vidět tolik. Pokračuji směrem k divadlu, které je také moc pěkné, částečně jej opravují, ale je přístupné. I zadní akustická stěna je postavená, tady chvílku sedím, povídám si s Holanďany a vychutnávám atmosféru antiky. Procházím staré lázně, z těch nic moc nezbylo, a z těch nových, které zbourali někdy před 5 lety, zbyl binec z kachlíků všude na zemi a zničený systém kaskád. Už jsem u jezírek a kaskád. Ze shora je to nádhera. Velká i malá jezírka, samostatné i ve shlucích. V bílé barvě se voda na slunci barví do modrých odstínů a je to vážně pěkné. Doporučuji, i když ze spodu vás můžou odradit hnědé skvrny, ale nenechte se odlákat. Stojí to za to a navíc **Hierapolis** také není k zahzení. Ty hnědé skvrny, jsou právě od toho, že byl přerušovaný přírodní tok termální vody, díky postaveným novodobým lázním. Odčerpávali velké množství termální vody. Ta potom nestačila na travertin, který se vodou neustále omývá a tím je bílý. Dnes voda neteče do všech částí jezírek, ale každý den se v podstatě oplachuje jiná část kaskád. Je to škoda, ale snaží se to napravit, a tak doufejme, že se to podaří a jednou bude voda zase všude. Také koupání v jezírkách je již zakázané, dva roky jest tomu, co to turistům zatrhli. Bodejť ne, jezírka jsou olámaná, a každý není zrovna nejčistší. V různých místech stojí strážníci s píšalkami a jakmile někoho vidí někde, kde být nemá, začne pískat a vypíská ho. Když nereaguje, zajde si pro něj a celou tu dobu píská. Se západem slunce scházím dolů po travertinovým svahu, voda se mi zdá celkem studená a tak spěchám dolů jak jen to jde. Po cestě se ptám policajtů, na cestu na **Akkoy**, kudy se zítra vydat a také kde je možné vyměnit peníze. Pak kupuji jídlo, jdu na hotel a po koupeli brzy usínám.

Den dvacátý, pondělí 13. října 2003, Selcuk, TR

Ujeto: 190 km, Nachozeno: 21 km

Snažil jsem se vstát dřív, ale vstávám jako obvykle, 7:30h, nesnídám, není co a tak balím, odevzdávám klíče na recepci a jdu zase o kus dál. Mám v plánu dostat se dneska do **Selcuku**, k **Efesu**. Podle včerejší rady policistů, jdu na poštu kde mi za malý poplatek vyměňují dolary za milióny, pak po cestě kupuji něco k jídlu a jdu po silnici, která by mě měla podle slov místních dovést na silnici do **Akkoy**. Moc se mi to nezdá, tak mi jeden

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoli dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

místní říká, že jdu správně, ale stejně je to divný, stále jdu na druhou stranu. Ptám se teda dvou mladíků, neumějí nic moc anglicky, ale říkají ať jdu s nimi, že jdou stejným směrem. Tak jdeme. Jdeme asi 2 km a jsme na křižovatce ve tvaru písmene „V“, ukazují mi cestu dál a sami pokračují v původním směru. Teď jsem na silnici, kterou jsme původně měl na mysli, že tou mám jít, ale místní tvrdili, že ta nikam nevede. Jdu tedy znovu 2 km po silnici souběžně se silnicí v **Pamukkale**. Míjí mě spousta dolmušů, brzdí, že mě naberou, ale nechci a tak jedou dál. Cestou trhám granátová jablka, rostou tu všude okolo silnice. Asi po dalším 1 km, jsem na křižovatce přímo pod hotelem, který jsem zhruba před hodinou a půl opustil, no nejsou ti místní na pěst? Jednou jsem se neřídil instinktem a je z toho 5 km navíc. S 20 kg na zádech je to síla. Ujdu několik set metrů a staví mi auto s vozíkem. Veze mě do nějakého zapadákova nějakých 4 km a končí. Vystupuji a jdu dál. Po chvilce mi zastavuje mikrobus, asi s pěti chlapíky, dosti veselými, jeden z nich válí anglicky dost dobře a tak kecáme. Svezou mě asi 10 km, přímo do **Akkoy**, tady vystupuji na odbočce na **Sarakkoy**, oni jedou jiným směrem. Hodím bágl na záda a pokračuji silnicí na **Sarakkoy**, které je odtud 23 km. Doufám, že mě někdo svezou. Po 5 km, neprošlo jediné auto, pak začali jezdit, ale nikdo nezastavil. Jdu podél polí, spíš plantáží s bavlnou. Široko daleko nebylo nic jiného. U jednoho pole měla rodinka zrovna pauzičku a jak mě viděla jít okolo zvala mě na čaj a nějaké sušenky. Bylo jich tam jak psů, jednu termosku a pár sušenek. Jdu asi ještě 1 km a zastavuji si traktor. Sedím snad jen čtvrtkou zadku na tyči co držela pytle s bavlnou nahoře na té korbě. Nohy mi plandali nad spojovací tyčí a batoh co jsem měl na klíně nebezpečně klouzal dolů k zemi. Jelo se špatně, a tak jsem dost rád, když traktor zastavuje a zahýbá na pole, kde v dále stojí nějaká barabizna, asi sklad. Řidič, ještě stačil zastavit jiný traktor co projížděl okolo, ať mě taky kousek svezou. Netvářili se nijak nadšeně, stejně jeli jen pár metrů a také zahýbali do pole a tak odjeli a já jdu po svých. Jdu další 2 km a blížím se k vesnici, když mi zastavuje tranzit, co po vesnicích rozvážá plynové bomby. Ukazují mi na mapě kam chci jet a on, že tam jede, ale odbočuje jinam. Moc dobrý pocit z toho nemám, ale snad nás doveze tam, kam říkal, že jede. Odbočuje někam do hor, úplně opačným směrem, ale nakonec jsem tam, kde slíbil, že mě vyhodí. Jsem ve vesnici **Korpubasi**, přímo pod hlavní silnicí (dálnicí) na **Alasehir**. Jdu cestou, která vede okolo dálnice v domění, že někde najdu místo, kde se dostanu na hlavní silnici a přes potok, který teče hned vedle cesty. Po 2 km se ukazuje, že je to chyba, protože potok vytéká přímo na pole předemnou. Pole je naprosto podmáčené. Tudíž se tam tudy nedostanu. Musím jít dál po cestě, že snad brzy dojdu k nějakému nájezdu. To trvalo další 4 km než konečně docházím k jiné hlavní silnici, která vede pod dálnicí. Je 30°C vedro, jsem totálně propocení a unavený. Odpočívám ve stínu mostu a pak lezu po škváře nahoru na dálnici. Jsem konečně nahoře, provoz je tu silný. Zvedám ruku ke stopu, je 12 h a zastavuje naleštěný kamion, co jede do **Izmiru**. S radostí nasedám, hurá jedu s ním až skoro do **Selcuku**. Pán toho moc nenamluví, no, turecky neumím a on zase neumí nijak jinak, takže je tu celkem ticho, ale nijak nám to nevadí. Stále se předhání s jedním kamionem, asi partáci a mávají na sebe z oken. Zastavujeme v **Nazli**, celkem rušné městečko na oběd. Oba kamionáci si vesele povídají a jí oběd. Dal jsem si také, nějakou polévku s kuřecím masem s rajčaty a paprikou, chutnalo to jako lečo, ale nezahuštěný a tureckou pizzu. Bylo to dobré. Zaplatil jsem 6 mil. s vodou v láhvi a jelo se dál. Jsme v **Aydinu**, město, kde se najíždí na jinou dálnici. Řidič se mě ptá jestli chci jet dál nebo vystoupit. Ukazují mi na mapě kam chci a že to je lepší na dojetí do **Selcuku** tam než tady. Fajn. Pochopil, uznal a jedeme dál. Moc se s tím teda nemazlil. Vysazuje mě na dálnici pod mostem před mýtem. Loučíme se, dávám mu cigára jede dál. Přebíhám nájezd k mýtu a z dálnice lezu dolů k plotu. Tudy jde nějaký chlapík a tak se ptáme kudy se dá vylézt. Mluví anglicky a tak mě naviguje. Jdeme podél plotu každý z jedné strany a povídáme si. Říká, že jde do práce, že pracuje nedaleko v továrně na zpracování zlata. Za chvilku mi ukazuje díru v plotě a pomáhá mi plot prolézt. Jde se mnou až k mýtu, aby mi ukázal přesnou cestu do **Selcuku**. Byl ochotný. Pak se rozloučil a šel si po svém. Na mýtu jsem moc dlouho nestál a jen co jsem zamával na auto, hned zastavilo. Byl to mladej kluk, co jel do Bodrumu, celkem dost daleko, a že mě do **Selcuku** svezou. Moc toho nenamluvil, teda anglicky, i když byl dost mladý a umět by mohl. Ale nu což, odvezl mě kam jsem chtěl, dostal cigára a poprvé se usmál a poděkoval. Turecky. **Selcuk** je město dost západní a živé. Provoz aut a hluk, dost výrazný. Turistů je tu také pozeňnaně. Všude hotely, reklamy, spousta obchodů. Mají tu hezký hrad, který je vidět už z dálky. Na rohu nějaké ulice, kde jsem zahlédl nápis Efes camping, mě zastavuje nějaký maník a ptá se jestli nechci jít přenocovat do jeho penzionku. Chce 20 mil., říkám, že je to moc a že půjdu raději do kempu. Říká, že 10 mil. a to už beru. Jdu cestou, kterou mi ukázal a sám jede na svém mopedu někam napřed. Je to malý čistý penzionek a nic mi nebrání se tu ubytovat. Tvrdí mi, že nás ráno odveze k Efesu, no to jsem na to zvědavěj. Vybaluji věci a jdu se podívat do města. Vedle penzionu je obchod s koženými bundami, jsou krásné, majitel obchoduje i v Praze, dává mi jablečný čaj a zve na večerní párty pod hradem, s bazénem a saunou. Pak se jdu podívat na mešitu, spíš je to stylem stavby bazilika, ale chodí se tam modlit, je 750 let stará. Je v moc dobrém stavu. Jdu podél hradeb hradu, vstupné je 5 mil. a tak tam nejdu, stejně tam nic nebude a dívám se z kopce na město dolů. Samá malinkatá ulička, balkóny přečpané krámmama a zahrádky spálené od slunce. Všude visí koberec a koberečky. Dál ve městě, kde to žije, hraje hudba a voní kebab. Neodolám a kupuji si. Je dobrý, ostatně jako vždy. Procházím město, jdu

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

se podívat do obchodů s elektronikou, je podstatně levnější, s CD a také do obchodů s koberci. Tam jsem nešel zas tak dobrovolně, přímo mě tam zatáhli a i když jim od začátku říkám, že nic nekoupím. Hučí do vás a hučí a pak jsou naštvaní, že nic nekoupíte, jantari. Ale není tomu tak všude. Je vedro asi 33 °C, jasno. Došel jsem až na vlakové nádraží a tak koukám na jejich soupravy, nic zvláštního, nádraží je hned u náměstí, kde je nějaký pomník, ale nedopátral jsem koho ani čeho. Zůstali tu i zbytky akvaduktu, kde jsou teď hnízda čápů a kvetou tam kytky. Chvilku posedávám na náměstí a pozoruji místní cvrkot. Zajdu ještě něco nakoupit hlavně vodu, a jdu zpátky do hotelu. Cestou se stavuji na otogaru zjistit nějaké spoje do **Bergamy**, tak abych se vyhnul **Izmiru**. Můj pokoj je přímo pod měšitou a tak budu mít ráno v 5 h, supr budíček.

Den dvacátý první, úterý 14.října 2003, Selcuk, TR Nachozeno: 12 km

První budíček byl v 5h, od muezzinů, ale ten mě z postele nevyhnal. Vstal jsem až v 8h. Posnídal a vydávám se na **Efes**, prý nejskvostnější místo římské říše. Majitel prý bude v 8h čekat a odveze mě tam. Ha ha, je skoro 9h a on nikde, vůbec mi to ovšem nevádí, právě naopak. Chodím rád, to spousta lidí nechápe. Přímo cestou k **Efesu** je **Artemidin chrám**, tedy pozůstatky, jdu se podívat, je to křovím zarostlé místo, jen vyšlapaná polní cesta a polovina mramorových balvanů, leží ve vodě, umělého jezírka. Ještě, že nechtějí vstupné. Jedna fotka pro záznam a jdu pryč, valí se sem autobusy. Silnice, která vede k **Efesu**, je rovná, bez zatáčky kam oko dohlédne. Chodník po jedné straně rušné silnice je lemován stromy a tak je tu příjemný stín. Míjím vojenská kasárna, vojáci se samopaly mezi dveřmi mají voskové výrazy. V zástupech čekají rodiče na své syny, a když se dočkají, začíná dojemné objímání. Dlouhé je to tak 2 km, tak jsem na odbočce za chvilku. Přecházím silnici a tu je kemp, do kterého jsem se to chtěl jít včera ubytovat. Není tu ani noha, možná by mě ani nevzali, tak ještě štěstí, že jsem potkali maníka na rohu. Jdu chvíli jakoby lesní cestou a docházím k budce, ale to je placení za parkoviště, vstup je ještě asi 500 m, dovídám se. Jdu. Co vidím je hrůza. Noční mūra turistů. Jeden autobus vedle druhého, zástupy prodavačů s post card a jinými cetkami. Prodírám se (obrazně) zástupy lidí, a zástupy otravů. Jsem u kasy a turniketů. Vstupné je 15 mil. Po zaplacení se lístek s čárovým kódem vsune do čtečky a otevře se turniket, vše ještě hlídá strážník. Ale nepředbíhejme. Stojím ve frontě. Jde jim to, slečnám pěkně od ruky a už je řada na mě. Lístek tu lze zaplatit kartou, podávám visa kartu, vše v pohodě, ne jako jinde, transakce proběhla, vrátila mi kartu a když mi podává lístek k podepsání, šup, zapadl za stůl, který je přiřazený až ke stěně, kterou je vyztužené sklo kasy. Tudíž k němu slečna nemohla. Pokoušela se, ale marně. Zástup začínal být nervózní, skopčáci no. Začala prodávat lístky dalším turistům, zatím co jeden strážník musel odsunout celý stůl a vlézt pod něj, aby vytáhl lístek. Podařilo se, podepsal jsem, dostal vstupenku, strčil jí do čtečky, prošel turniketem a je to. Vstříc zážitkům z **Efesu**. Naleziště je velké, obklopuje jej přílehlý kopec, z velké části se ale nesmí tak do poloviny naleziště. Přímá cesta vede rovnou k divadlu, není nijak velké, dostavuje se, ale zachovalé je dobře. Pak následuje spousta balvanů, které se valí po zemi, okolo nich špagáty a pojí se k nim legendy. Skupiny turistů, v čele s deštníkáři, zcela ucpávají, už takhle úzké uličky. Jsou tu základy domků, agor a malých uliček. Přicházím k **Celsiově knihovně**, a to je teda nářez. Nádhera, opravdu něco krásného, sochy v obloucích, drobné reliéfy, to se musí vidět. Pokračuji směrem od knihovny ve směru prohlídky do kopce. Po hlavní agoře, tedy tržišti. Po levé straně jak se dřív města dělila na města živých a města mrtvých jsou chrámy, a věže nebo ne, veřejné toalety a umývárny. Je tu i jeden z **chrámů císaře Hadriána**, je v celku zachovalý, ale kdo neví nic o historii, nic mu to neřekne, v podstatě, je každá prohlídka ruin, založená na představitosti a zaujetí turistů. Na straně pravé podél agory je na zemi odkrytá část nádherné mozaiky, ale nevím k čemu patří. Jinak dál jsou jen hrobky, což značí právě přívlástek město mrtvých. Na vrcholu kopce už jsou jen kameny bez ladu a skladu, v podstatě jsou to ruiny, které se dají vidět takřka kdekoliv. Tady je další brána, jako zadní vchod a také kousek odsud je vstup do **Jeskyně sedmi spáčů**, ale tam nejdu. Vracím se zpět, zatím je to místo, kde jsem viděl nejvíce turistů v celém Turecku. Pro srovnání, **Hierapolis nad Pamukkale** o dost lepší a stojí 5 mil., kdežto tady 15 mil., což dost předraženo, ale zase knihovna je jen tady, rozhodně to stojí za to. Vracím se stejnou cestou zpátky do hotelu. Jdu zaplatit nocleh za dvě noci, protože brzy ráno chci zmizet. Jdu si vyfotit střed města, hlavně akvadukt s čapími hnízdy. Procházím uličkami města, koukám po obchodech a také na něco jít. Zapadl jsem taky do obchodu s CD a kupuji si nejnovější CD Tarkana, podle neustálého hraní v rádiu, usuzuji, že je nejpopulárnější zpěvák Turecka. Chvilí si povídám s prodavačem. Ptám se, jak to, že nové CD stojí oproti starším o polovinu méně. Vysvětluje, že nové album stojí vždy míň, aby si ho lidé koupili a nekopírovalo se. Když vyjde nové, automaticky se zdrazí a nové je zase za 50% ceny. To je myslím dobrý systém. Ukazuje mi nejoblíbenější věc v Turecku, MP3 + CD + VIDEO CD + RADIO přehrávač a jeho cena je 75\$, dobrá cena.

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

Vidím stařečka s vozíkem plným melounů. Tak se jdu k němu podívat. Nabízeli mi ty žluté, nikdy jsem to nejedl, v podstatě jsem si mysleli, že je to nějaká hnusná tykev, když jsem to zatím viděli žrát jen koně. Ale opak je pravdou. Stařík mi ukrojil a dal ochutnat. Je to dobré. Sladké a plné vody, jako v melounu. Zvítězil však klasický vodní meloun, má asi 10 kg, a za 1 mil.!! Jdu pomalu zpátky, ještě kupuji chleba a jdu na hotel. Stále je teplo, přes den bylo kolem 30°C, ale v noci byla zima. Tak uvidím jaká noc bude dneska, s tím melounem pochybuji, že klidná.

Den dvacátý druhý, středa 15. října 2003, Bergama, TR Ujeto: 180 km, Nachozeno: 6 km

V noci byla krutá zima a mueezin v 5h nezklamal. Přes mé obavy z konzumace melounu, byla noc poměrně klidná a nic se nepříhodilo. Vstávám jako obvykle okolo 7h, nesnídám, protože ze včerejška nic nezbylo, balím bágl a vyrážím na výpadovku ze **Selcuku**. Cestou si v pekárně kupujeme ještě horký chleba a dám si něco k jídlu. Stojím na konci města za pumpou už skoro hodinu a stále nic. Místní se na mě dívají jak na idiota, skoro si začínají tukat na čelo. Už si říkám, že to vzdám a vrátíme se na otogar a pojedou busem, když z pumpy vyjíždí nákladník s pivem, jen tak pro zkoušku jsem mávl a on zastavil! Hurááá. Ptám se kam má namířeno a jestli mě vezme s sebou. Jede do **Izmiru** tak nasedám a jedu s ním. Jedeme po okreskách po samých vesničkách, stále něco vykládá, něco mu rozumíme, něco ani zdaleka ne. Shání cestou pneumatiky, vrací se vždy s nadávkami, že je to moc drahý, a že to zkusí jinde. V jedné vesnici se konečně dohodl na nákupu a spokojeně jedeme dál. V dále, se po obloze začíná valit hustý černý dým. Strašně to smrdí. Jak se přibližujeme, vidíme jak hoří nějaká fabrika, ze střechy šlehají plameny a všude je černý popílek. Fuj, nechtěl bych, aby to byla moje fabrika. Lidí stojí okolo a spráskávají ruce. Hasiče nikde nevidíme. Pokračujeme v cestě do **Izmiru**. Chlapík co veze pivo značky Efes, mimochodem, docela to ujde, je tak hodný a veze mě až před místní obr otogar. Je dvoupatrový a to parkoviště, není vidět na druhý konec. Našel jsem cestovku, která jezdí do **Bergamy**, zaplatil jsem 6 mil. a mám ještě zhruba hodinku času. Jdu teda na nástupiště k perónu. Zajdu na jídlo. Zanedlouho, je přistaven náš autobus, tak si ukládám bágl do zavazadlového prostoru, kde už nějaké jsou a jdu si sednout, ještě na lavičku, mám čas. Vidím tu turisty, kterým nejspíš patří ty batohy a zkouším typovat odkud jsou, protože stojí dost daleko a není rozumět jakou hatmatilkou štěbetají. Je to jeden párek a jedna příšerně šeredná ženská. Hranatá, neučesaná, zkrátka na pohled Němka. No nasedám do busu asi 2 minuty před odjezdem, řeč jsem s nimi nehodil, byli zaujatí svými rozhovory. Vyrážíme přesně na čas, co není nijak obvyklé, ve 12:30h, jedeme kolem přístavu, kde kotví válečné námořnictvo Turecka. Některé lodě jsou supr a některé naopak spíš do starého železa. Rozhodně je to rozsáhlá flotila. Cestou ve městě, neustále zastavujeme, když ne řidiči pro noviny nebo jídlo, tak na zastávkách, které nejsou nijak vidět. Jen vždy nějaký člověk vyběhne z davu a zamává. Autobus zastaví. Takhle to v podstatě probíhalo celou cestu. Zdálo se, že ta cesta trvá věčně. V **Bergamě** jsme konečně v 14:45h. Vystupuji a hned si jdu na nádraží zamluvit lístky na zítřek večer do **Istanbulu**. Moje cesta tady vlastně končí, protože pozítří už jedu zpět domů, do zimy. U okénka kanceláře se potkávám s oněmi turisty, nyní už jen kluk a holka. Jsou to Francouzy, přímo z Paříže. Jsou velmi milí a družní. Také velice jazykově vybavení. Válejí anglicky jako rodilí angláni, slečna hovoří taktéž německy a italsky a její přítel španělsky. To je více než dobrá výbava na cesty. Mají úplně stejný plán cesty, zítra večer do **Istanbulu**. Také se zde dovídám, že ona šereda byla opravdu Němka. Odpojila se od nich stejně tak jako se připojila. Kupujeme lístky na zítřejší večer na 21:15h. Z otogaru jdeme hledat něco na spaní. Hned za bránou nás odchytil nějaký maník na skútru, jestli nechceme hotel. Ptáme se za kolik, odpovídá 9 km, ptáme se za kolik, odpovídá pojed'te za mnou. Tatar. Co dodat. Odcházíme od něj pryč, směrem někam do města a snažíme se najít nějaké reklamy, ukazatele nebo něco co by nás nasměrovalo. V jedné ulici vidíme na sloupu pouliční lampy šipku se jménem penzionu, tak se vydáváme po šipce. Penzion, ale vybavení jak v hotelu, také cena odpovídala, frnacouzům cena 30 mil. Vyhovovala a tak zůstávají. Já jdu hledat něco jiného. Ptají se kolik dám a tak říkáme, že tak 15 mil. Majitel zvedl telefon a někam volal. Pak mi oznámil, že mám jít, už ani nevím kam, do penzionu, kde mě za 15 mil. ubytují, ale že tam není TV ani Sprcha na pokoji. Myslím, že měl pocit, že se leknu a zůstanu u něho, ale spletl se. Odcházím. Tam kam říkal, zatím nejdu, ale jdu tím směrem. Narazil jsem na další ukazatel, ale když jsem se přes celé město dobelhal a ještě vylezl kopec k jeho recepci, majitel mi oznámil, že je full! Umírám, pomyslel jsem si, protože ten bágl se mi zdál čím dál těžší, i přesto, že polovina věcí je pryč. Vracím se na zpět a vidím turistické informace, teda ceduli, že tam jsou, ale nenašel jsem je. Jdu tedy po hlavní třídě směrem zpět do centra města a as v polovině promenády je penzionek „GOBI“, co jdu tam. Majitel, drobnouk stařeček se mi představil, penzion se jmenuje podle něj a uvedl mě dovnitř. Chce 20 mil. za pokoj, chvíli smlouvám, protože jsou to mé poslední prachy v lirách, ale nepovedlo se,

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

tak to беру, mám toho poletování dost. Platím, dávám věci na pokoj, a po malém odpočinku jdu do města. Hlavně musím najít banku, nemám ve šrajtofli ani na chleba. Jdu dál do centra města zatím jsem nenašli ani banku ani směnárnu, jen samé obchody a spoustu lidí. Míjím muzeum a hned vedle je krásný park. Je čistý a je tam i fontánka na vodu. O kousek dál nacházíme turistické informace, kde se dovídáme, že tohle je bankovní třída, ale že jsme k bankám ještě nedošel. Dávají mi spousty příruček a průvodců po **Bergamě** a jejich památkách. Obtěžkán balíky novin jdu do banky. Skutečně asi po 200 m stála jedna banka vedle druhé, kursy všude stejné a tak jsem do jedné zalezl. Provedl výměnu asi 30\$, to mi bohatě stačí a šel dál obhlížet město. Kupuji si jídlo, mám hlad jak vlk a taky 2 litrovou fantu, není nijak drahá, v podstatě 30Kč, jako u nás. Brouzdám nazpět uličkami, nic extra tu není, jdu nazpět do hotelu. Je tu už i syn majitele, mladý kluk Mustafa, je milý a velice družný. Hned si se mnou začíná povídat, je z toho čaj na recepci a dlouhé klábosení o všem a o ničem. Nechce se mi ještě na pokoj a tak tam jenom odnáším věci a jdu znovu do města, zase na druhou stranu. Pěkně se ochladilo, v tričku to nezvládám, už je jen 25 °C a přes den bylo stále přes 30°C. Ona by nebyla ani zvlášť zima, ale ten vítr co začal fučet, je dost otravný. U jedné zahradní restaurace se potkávám zase s frantíkama, chvíli diskutujeme, oni už zvládli obhlédnout i slavný Pergamon a teď se jdou někam najíst. Najednou se setmělo a je tma jak v ranci, teda, ono je to tu dost osvětlený, takže žádný strachy. Loučíme se, a jdeme si každý po svém. Po večeři se vracím na hotel, koukám na nějaký místní hudební kanál v TV. Některé songy jsou dobřej vodvaz, ale převážně jsou to ty utahaný marmelády, kde se neustále opakuje láska – válka – vojna – usmíření...apod. Hrůza. Pak začali dávat zprávy ze světa a tak vidím jak někde v Kanadě byla nějaká rubačka pankáčů. Demolování aut, popelnic, rozbíjení výloh i hlav. No, zkrátka civilizace. Po chvíli usínám.

Den dvacátý třetí, středa 16.října 2003, Bergama,TR

Nachozeno: 20 km

Vstávám klasicky kolem 8 h a balím bágly, protože dneska vyrazím dál. Byla to poslední noc v hotelu a tak dělám finální úklid bágků. Vyhazuji co už nebudu potřebovat a podobně. Teď půjdu na **Pergamon** a odpoledne na **Askepilion**, místní ji nazývají **Zeus**. Dvě antická naleziště, slavná a důležitá místa římské říše. Okolo 9:30h, jsem hotov a jdu si dát bágly do recepcy, kde mi dovolili je nechat do večera, než budu odjíždět. Vydávám se na slavnou **akropol Pergamonu**. Je to přes celé město nahoru do kopce 6 km. Cestou míjím **Red baziliku**, tam se podívám až půjdu dolů. Cesta vede serpentínami nahoru po obvodu kopce, jde se hezky, protože tady není takové vedro, ale místy, kde není silnice chráněna stromy, pořádně fouká. Asi po hodině a půl jsem na vrcholu a parkoviště je přečpané busy a taxíky. O stánkařích se suvenýry nemluvě. Vstupné je 10 mil. Jsou tu ruiny jako kdekoli jinde, pozůstatky chrámů, trhu a vstupní brány do města. Čím je Pergamon nejzajímavější a neznámější, je největší přírodní divadlo. Je vtasané do hory a tím je stabilní. Dlouhé, dolů do údolí je snad půl km, když se díváte dolů, sevře se vám žaludek. Je to úžasný pocit, ale jen pro toho kdo nemá závratě nebo strach z výšek. Vstupné je dost, ale za ten pohled ze shora divadla to stojí. V podstatě vidíte celé město **Bergamu** a jeho okolí, kde jsou stále rozvaliny a ruiny, pozůstatky dávných předků. Z jedné části vrcholu kopce, kde stojí Akropol je vidět obrovská vodní nádrž. Cestou dolů jsem docela prochládl, tady nahoře to fouká a vedro tu zase extra není. Dolů tedy docela spěchám, abych zmizel z toho větru. Část kopce jsem si ušetřil, že jsem to vzal skrze uličky, místní mi ukazovali cestu a vylezl jsem přímo u Baziliky. Ušetřil jsem si skoro 2 km. Jdu k bazilice, ale i tam, chtějí vstupné 2 mil., je místy vidět dovnitř. No nic tam není, jen holé stěny, které můžete obdivovat i z venku. Sedám si v parku a pozoruji místní farmu, teda toulavé psy a kočky co se kolem točí a myslí si, že něco vyžebrají. Najednou vidím jak si to podél Baziliky šine asi 30 cm velká želva. Má hnědozelený krunýř a tak se na ní jdu podívat zblízka. Tak trochu jí i lekám, pak jsem jí vyfotil a ona prchá kamsi do dálí, metelila si to pěkně rychle. Jdu dál do centra, kupuji si jídlo, cestou mi vyhládlo. Jdu si sednout na lavičku v parku. Nějací výrostci tu ruší jinou lavičku, jestli jí chtěli položit nebo ne to nevím, ale polorozpadlé byli všichni. V parku neustále obchází strážník a když viděl jak lavička spadla a všichni z toho mají legraci, šel k nim a stál nad nimi tak dlouho, než vše dali do původního stavu. Jak si tu tak sedím jde parkem místní mentál, ten je teda, ale fakt silnej. Neustále hejká, stříká na lidi vodu z pet flašky a strká do nich. Jeden chlápek na něj vzal větev a pěkně mu jí našil, chvíli skučel, ale pak pokračoval ve stejné činnosti s jakou do parku přišel. Opět naplnil flašku vodou z fontánky a začal stříkat na lidi na chodníku pod parkem. On je ten park lehce ve srážu nad silnicí. Pak se začal divně kroutit a tahat za koule. Hrůza, začínal být dost agresivní na kolemjdoucí lidi, křičel na ně a nakonec po někom hodil i tu flašku. Pak se sebral a vrhl se do víru silnice. Raději jsem odešel co nejrychleji jsem dokázal. Skoro na konci parku mě chytil prodavač karafiátů. Chvilí si povídáme, dostane cigáro a potom jde prodávat kytky zas o kus dál. Zastavuji po cestě v penzionu a karafiáty dávám manželce majitele, má radost a

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

to je hlavní. Procházím celé město a jdu se podívat na **Askepilion**, druhé z větších nalezišť. Cestou k němu procházím vojenskou oblastí, silnice vede mezi z obou stran oplocenými prostory. Z jedné strany kasárna, z druhé střelnice. Raději se ptám, vojáků stojících u brány do kasáren se samopaly, jestli můžu po té silnici projít, bez problémů řekli, že ano. Když tak jdu po silnici vidím nedaleko antické divadlo, Pozůstatky templu a sloupořadí agory. Jdu až ke kase, ale oni chtějí zase 10 mil., to už je ale fakt příliš, zase tak zvláštní to není. Obejdu si to okolo a jdu zpátky. Prudí tu nesčetné množství prodavačů blbin pro turisty, koukám se jen tak zběžně co mají, líbí se mi vejce z mořské pěny s vyřezanými reliéfy. Zvažuji koupit, ale vždy najdu nějaké co je poškozené, nikdy není v pořádku, tak jdu pryč bez koupě. Celý pohled na **Askepilion** fotím ze silnice a povídám si z dalšími vojáky. Pak jdu zpět do města, sedám si na terasu penzionu a piji čaj se synem majitele. Diskuse se stočila i na válku v Íráku a tak se dovídám názory na Husajna i Busche. Nic moc pozitivního a ani se nedivím, souhlasím s nimi, Amíci se do nich neměli co plést. Každou chvíli odchází, stále zvoní telefony a něco kutí v kanceláři. Pak přišel a dává mi CD s Tureckou muzikou, já mu zase na oplátku daruji cigára. Také se konečně dovídám co znamená nápis „**ALLAH KURUSUN**“, je to ochrana před havárií v překladu **Allah nás ochraňuje**. Tak teď už vím proč je to na všech autech. Pak odešel do města se svými známými a já zůstali na terase sám. Smolím si tady poznámky do sešitu, protože všechno hned zapomínám, tak aby něco v tom cestopise bylo. Jdu ještě do města na večeri, kupuji ještě jedno CD, se zvýhodněnou cenou a pak se vracím do penzionu pro bágel. Ještě chvilku sedím na terase a ve 20:30 h, vyrážím na otogar. Tady už sedí Frantíci a tak si společně povídáme co jsme kde zažili, kde jsme byli a tak. Čas rychle uběhl a bus už je tady. Jsou trochu zmatky ohledně ukládání batohů do zavazadlového prostoru. Logicky chtějí dát dozadu batohy těch co jedou nejdál, tedy do Istanbulu a tak dál, ale Turci jsou někdy jako idioti, zkrátka to chvíli nechápali, ale pak už to šlo. Nejvíc mě, ale fascinuje, že když odjíždí někdo z rodiny někam, jde s ním celá rodina, přinejmenším 6 lidí. Teď se nácou i k tomu zavazadlovému prostoru a čumí na ten kufr celou dobu než zmizí pod jinými kuframa a zákonitě ty ostatní se musí prodírat mezi nimi. Večer se dost ochladilo, je okolo 23°C, a není zrovna nejtepleji. S lehkým zpožděním odjíždíme z **Bergamy do Istanbulu**, směr **Bursa**.

Den dvacátý čtvrtý, pátek 17. října 2003, Istanbul, TR

Ujeto: 450 km, trajektem: 20 km, Nachozeno: 10 km

Cesta je celkem slušná, o pohodlí se ovšem mluvit nedá. Stále někdo zvrací, bus je plný kojenců a tak se i oni bouří proti vedru a nedejchatelnu v buse. Ve 3:30h, jsme u trajektu a čekáme asi do 4:00h, než nás nalodili. Během půl hodiny jsme na druhém břehu. Postupně bus zastavuje na všech asijských otogarech, kde vystupuje dost lidí. Kolem 5:30h, přejíždíme dálniční most mezi Asií a Evropou. Zanedlouho jsme na **Istanbulském hlavním Otogaru Esenler**. Je tu docela chladno, leje jako z konve. Loučím se s frantíky, ti si berou taxíka a jedou do zamluveného hotelu, ještě tu zůstávají do zítřka. Jdu hledat nějaké místo, kde bude trochu tepleji a hlavně sucho. Má společnost, s kterou pojedou večer do Sofie má ještě zavřeno, tak musím počkat do 8h, abych si tam mohl nechat bagáž a jít do města. Čekám v malém průchodu, kde tolik netáhne až odbijí 8h. Stále prší, když přebíhám silnicí ke kanceláři, máme mokré záda. Vyřizují lístek, nechávám si tu batoh, беру foťák a jdu. Metrem jedu na známou **Aksaray** a šup do Bazaru. Je tu teplo a neprší tu. Chci si koupit nějaké ty suvenýry za zbývající prachy. Líbí se nám keramika, ale nemám šajn, kolik za to chtějí. Všude skoro stejně. Po dlouhém obcházení, vybírání barvy i motivu, dokonce jsem jednoho prodavače pěkně vyhákl, že jsem si u něj nevybral, jsme skončili v jednom malinkém k prasknutí naditém krámku kde už jsem jednou byl. Smlouvám co to jen nejvíc jde a pak skvělý herec (prodavač), svolil. Kupuji si talíř s motivem písma Istanbulu za cenu jakou jsem měli předem připravenou. Z 35 mil. jsem to usmlouval na 15 mil., to je celkem dobrá sleva. Byl trochu zklaman, tak jsem mu přiložil krabku cigaret a byl spokojen. Brouzdám po bazaru nejmíň dvě hodiny a popravdě řečeno, tady už jsou lidé zkažení penězi. Většina z nich je příjemná jen když něco kupujete, jinak vás silně ignorují a dělají obličej. Nemají nic společného z lidmi na východě a ve vnitrozemí. Když vylézám z bazaru, je po dešti, ve městě živo a já mám hlad. Nacházím restauraci, kde se pěkně najím. Sedím tu asi hodinu. Po zaplacení jdu k měsitám, chtěl bych si koupit ten jejich skleněný přívěšek, Alláhoovo oko, se mu říká, ale nechce se mi za něj tolik dávat. Tady před Modrou mešitou mají pěkně velké a tak to zkusím za cigára. Kdepak, nekouří, druhý člověk, kterého jsem tu potkal, že nekouří. Prý je to nezdravé a nebude tak ani podporovat své známé. Udělal mi přednášku. Tu jsem si všiml, jak na spodu stojanu s oky, leží samotné oko, bez řetízku a karabinky. Říkám mu, jestli mi dá tohle. A on na to, že je rozbité. Říkám mu, že mi to nevadí, no a je moje. Oku nic není, doma ho dám na tkaloun a je to. Naposled se kochám pohledem na modtou mešitu, než jsem časem nucen jít nazpět. Cestou kupuji v supermarketu jídlo na dvoudenní cestu do busu a pak už rychle na metro. U metra si ještě povídám

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

s prodávčem čaje, který je z dalekého Diarbakyru a za čaj mu dávám cigára. Pak už musí zase pracovat a já jedu na otogar. Asi hodinu čekám v kanceláři společnosti na odjezd, loučím se Istanbulem a v 18:10h, odjíždíme směr Turecko-Bulharské hranice. Tentokrát jsou řidiči Bulhaři a stojí to za to. Potřebuju na WC, sice chvíli po startu, ale co. Jdu za nima a oni mě řekli, že zastaví až za dvě hodiny. Ty vole, to chcípnu. Asi po hodině bus zastavuje, využívám situace, běžím dolů do přízemí a rychle pod most. Co myslíte, řidiči také potřebovali, ale že by si vzpomněli na mě na chudáka. No, už je dobře a přísahám, že se za celou cestu nenapiju. Celý den bylo 15°C, no začíná příprava na ČR. Cestou se střídá hustý déšť s přeháňkami. Je to nejhorší autobus, kterým jsem jel. Sedačky děravé. Příšerně nahuleno, i nahoře kde sedím. A za celou cestu nezatopili. Mrzname tu jak slepice. Stále někde něco praská z repráků jdou strašné zvuky. Nefunguje hajzl, proto jsem i tak trpěl. Před hranicemi stavíme na parkovišti s obchody a hajzlem. Já jdu, snad mě pustí, protože peníze už žádné nemám. Chce 500 000 lir, ale já je nemám, přesto mě pustila. Na hranicích jsme ve 21:15h, protože dost prší, kontrola se zužuje na nejnnutnější kontroly a razítka. Odjíždíme v 23:15h, směrem Plovdiv.

Den dvacátý pátý, sobota 18. října 2003, Sofie, BG Ujeto: 675 km

Vůbec nespím, je mi děsivá zima, je tu tak odhadem 15°C, docela síla, když jsem se doteď vyhřejeval ve 30°C. V Sofii jsem o dvě hodiny dříve, než je oficiálně dáno jízdním řádem. Tedy v 4:00h, ráno, je zima, jsem unavený a nemám si skoro co obléknout. Všude tma jak v prdeli a v Bulharsku na hliněné placce místo pořádného autobusového nádraží. Oblíkám si vše co mám v batohu, tak mám na sobě, dvě trika, košili, slabou flaušovou bundu a větrovku, ta to zaizoluje. Pod plátáky oblékám tepláky. Ale ono se není čemu divit, jsou totiž **jen 3°C**, Snažím se najít něco kam bych zalezl, ale nikde nic není. Jdu tedy přes ulici k vlakovému nádraží, tam se snad ohřeji. Smůla, je zavřený. Otevírají v 5 h, to je za pár minut, takže je to v pohodě. Když odemknou dveře, hrnou se dovnitř zástupy bezdomovců a já s nimi. Postupně zabírají lavičky, na které si rozkládají noviny, kartony, ty bohatší karimatky. Pak na ně ulehnu a spím. Každou chvíli přichází, ale policajt a budí je, že tady ležet nesmějí. Tak si před ním sednou a jen co odejde, opět ulehnu. A tak to tu pozoruji až do 8 h. Zase si musím přeštelovat hodinky o hodinu zpět. V 8h, mi totiž otvírají kancelář, se kterou jedu domů. Vyřizuji lístek a sedím v kanclu, mají tu kamínka a teploučko. Nechávám tu bágel a jdu na místní hajzlíky, které jsou nejlevnější. V 8:30h, si jdu pro bágel a přesouvám se k autobusu. Ukládám batoh dolů a jdu si sednout na vyhrazené místo. Je tu dost Čechů a tak klábosíme, kde kdo byl a tak. Bulharům se podařilo prodat i 14 dní rezervované lísky a vůbec je to netrápí. Tudíž skupina holek s učitelkou nějaké divadelní školy musí stát a nikdo neví jak dlouho. Oznamili jim s ledovým klidem, že za dvě minutky jim pošlou jiný autobus a ten je dopraví do Prahy podle původní rezervace. No dost dobrý. Řidič je z nich poněkud nervosní, oni začínají silně nadávat. Vyjíždíme ze **Sofie** v 9h, našeho času. Po 2 hodinách jízdy jsme na hranicích, kde nás všechny vyhánějí ven. Slečny opravdu nasedli do jiného busu a tak si na zbytek cesty sedli. Na hranicích čekáme dvě hodiny, neustále do busu, pak zase ven a opět ven. Jak u blbejch na dvorku. Pak razítka, zase do busu, popojeli jsme a zase nás vyhnali, prohlídka zavazadel, nic brutálnějšího, ale ta zima mě dostává. Všechno v pohodě a jedeme. Směrem na **Niš**, najíždíme na dálnici a musíme zastavit, protože máme poruchu, něco na sání motoru, tak řidiči lezou pod bus a my čekáme co se bude dít. Po 30 minutách se pokračuje v cestě přes **Alexinas** na **Beograd**, až na hranice s **Mad'arskem**, jsme tu ve 20:30h. Vše probíhá v klidu a po půl hodince jedem dál. Kolem 22 h, začíná být veselo. Češi chlastaj a to velmi rychlým tempem, co nakoupili ve free shopech, říkáme si co z toho asi bude? A netrvalo dlouho. Jeden z nich se začal rozčilovat, že se nevejde na sedačku, a že chce sedět pohodlně, když si zaplatil lístek. Není mu nijak vyhověno, protože je všude plno a tak si sedá na sedačku vedle řidiče, protože je volná, načež to vyvolává silný odpor řidiče a bus se zastavuje. Hádají se, že zavolají polici, a pak už si začali nadávat do špinavejch Bulharů apod. Nakonec se to nějak uklidnilo, posadili ho dozadu na pro řidiče vyhrazenou pětku sedaček. Usínám.

Den dvacátý šestý, 19. října 2003, Praha, ČR Ujeto: 1460 km

Cesta je celkem klidná až na dva Slováky co sedí přede mnou a neustále něco dělají se sedačkami, už asi pětkrát

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoli dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

my dali pecku do kolena, neustále je sklápějí pak zase rovnají a pokaždé si na nich poskočí. Když už jsem jak sardinka opět si poskočil, to mě teda nasral a pěstí do sedačky, tudíž do jeho zad jsem mu to vysvětil, něco tam huhlal jako sorry, sorry a zbytek cesty byl pokoj. Dokonce si ji o něco narovnal a začal ji o přestávkách rovnat. Tak si vždy vychutnávám pocit pohodlí, než se zase vrátí, idiot. Projíždíme **Budapešť** a v 1:40h jsme na hranicích, na přechodu **Rojka** mezi **Maďarskem a Slovenskem**. Následuje obvyklá procedura s úplatky celníků, jako víno, tvrděj chlast apod. A opět se projeví naši opilci ze zadní části busu. Ten co se rozkřikoval kvůli sedačce nemohl najít pas. Vyndaly se i koberce z uliček, trvalo to zhruba 15 minut až ho společnými silami našli a extra ho nesou do celní budky. Pustili nás. Ovšem na Slovenské části musejí v úplatkách přitlačit, v první budce to jsou dva koňaky, v druhé dvě láhve vína a nějaké limonády, ale manažer busu se vrací do busu a nese jim karton cigaret, tak a teď nás už milostivě propouštějí do čoboláckého království. Je právě 2:40h, venku je dost kosa, těch 5°C. Zastavujeme v **Bratislavě**, kde konečně vypadli ti dva přede mnou a pokračujeme na hranice domů. Ve 3:40 h, jsme na přechodu, už konečně posledních. Nastává chvílka úplatků, razítek a ve 4:20h, jedeme směr **Brno**. V Brně jsme v 7h a po krátké přestávce pokračujeme po dálnici do Prahy, tady jsme v 9:30h. Loučíme se, se spolucestujícími a jdu si zjistit nějaký vlak domů, do Teplic. Z Masarykova nádraží mi jede v 10h vlak do Ústí. Kupuji hamburgera a po chvílce nasedám do vlaku. V 11:30h, přestupuji v Ústí na Teplice. Za 10 minut vystupuji v Probošově a jdu domů. Je tu tak 7°C, ale zima už mi není taková. Vybaluji věci, a tím končí má letošní dovolená.

Závěr:

Co říct? Byla to první cesta do islámské země, lehké obavy z neznámého, jsou naprosto pryč. Lidé jsou přátelští, milý, pohostinní a ochotní vždy pomoci. Kdokoli tam pojedete, dbejte rad příruček, respektujte jejich zákony a víru, zbytečně neprovokujte projevem ani vzhledem. Je tu poměrně levně, spíše stejně jako u nás. Vyplatí se ubytování hledat a smlouvat, čekají na to. Levně a dobře se najíte na ulici z kebabů, ale ani lokanty, něco jako bufety, nejsou k zahoezení. Chcete-li předejít jakékoli újmě na zdraví, především průjmu, nepijte nic jiného než balenou vodu, stojí od 5 do 10 Kč. Pivo Efes také ujde, není to Budvárek, ale stačí. Peníze si měňte po částech a nejlépe v bankách. I pošty mění peníze, ale za určitý poplatek, není nijak vysoký, takže je to také dobrá alternativa. Neberte si šeky!! Nikdy nevíte jak se na to budou tvářit a nemusí se vám to vysvětlování a čekání zrovna hodit. Platit za ubytování a v obchodech můžete v eurech, dolarech a samozřejmě v tur. lírách. Potraviny především v lírách. Platební karty jsou akceptovány z 95 %, pokud nejste v nějakým extra zapadákově. Vždy je lepší mít rezervu lir u sebe. Pokud pojedete kluk a holka, je lepší říkat, že jste manželé, oni vám jí pak nebudou otravovat, *slovně*. Příroda je nádherná, od zelených parků, lesů, po zcela vyprahlou suchou zemi. Hory musí v zimě lákat spousty lyžařů. Moře je jedinečné. Byl jsem jen u Středomořího, ale je to fantazie, čisté a teplé. Pláže jsou jak kamenité tak pískové. Ve větších letoviscích převládá písek. Vnitrozemí a východ je naprosto odlišný od turecké riviéry po Istanbul. Lidé jsou plašší, usměvavější a milejší. Hlavně je tam klid. Na otázku jestli se tu krade, nemůžu říct nic. Mě se nic neztratilo a ani se nikdo nepokoušel. Rozhodně je lepší mít vše pečlivě uschované, jak peníze tak cennosti jako je např. foťák, telefon. Zloději jsou všude na světě. Bacha v tlačenicích a bazarech. Telefon tu má skoro každý a signál je všude, snad jen na Nemrutu se lehce ztrácel. Vyplatí se i koupit jejich přednabitá karta, asi za 300 Kč, pokud jedete ve skupině, aby jste byli v kontaktu. Na otrapy od cestovek, hotelů a taxíků, platí buď ignorace nebo hovor v jazyce, kterému nerozumí, tedy češtině, pokud s nimi ovšem nechcete mluvit nebo někam jet. U autobusových nahaněčů, se vyplatí do nějaké té kanceláře zalézt, zeptat se na cokoli ať vám to vyhovuje nebo ne, pak když vylezete ven, ostatní neví jestli máte koupený lístek nebo ne a dají vám pokoj. To ovšem platí v menších městech. Také je dobré, pokud je možnost někde nechat batohy a jít tam bez nich. Batohy je přitahují. Cestování busama je pohodlné na ušetření času, do peněz leze, ale ne zase tak moc. Stopem je to prima, ale na západě v jižní části je to už trochu problém. Jinak zastaví většinou do 15 minut. Nejdéle jsem čekali v Selcuku a to hodinu. Vlakem jsem nejel jen při zpáteční cestě už doma v Čechách. Celkem jsem nachodil přes 200 km a naježdil jak stopem nebo busama více než 7600km.

Bylo to SKVĚLÝÝÝ!!